"r®a'gufwmt&Sdnd&

wpaeUkdbm;&if

ဖြန့်ချိရေး။ ။ ဝေယျာဝေစ္စအဖွဲ့
ဓမ္မဒူတတောရ သာသနာ့ရိပ်သာ
ဆယ်မိုင်ကုန်း၊ ဟံသာဝတီဂေါက်ကွင်းအနီး၊ ပဲခူးမြို့။
၀၉ ၈၆၅ ၁၀၉၉၊ ၀၉ ၅၁၀ ၄၆၆၉

yHkESdyfwrf;

စာမူခွင့်ပြုချက် ❖ ၃၂၀၃၅၂၀၈၀၈
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက် ❖ ၃၂၀၂၆၁၀၅၀၈
မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်း ❖ ကိုနေဝင်းအောင်
မျက်နှာဖုံးဖလင် ❖ စတား
အတွင်းဖလင် ❖ ကိုလူမော်
ပုံနှိပ်ခြင်း ❖ ပထမအကြိမ်
ထုတ်ဝေသူ ❖ ဦးကျော်ဆန်း
မျက်နှာဖုံးနှင့်အတွင်းပုံနှိပ် ❖ ဦးသက်ထွန်းသန်းဌေး
မြနဒီပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ်(၂) ချွန်းသလမ်း
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်
ရဲအောင်စာပေ၊ ရန်ကုန်
အုပ်ရေ ❖ ၃၀၀၀
တန်ဖိုး ❖ ၄၀၀ ကျပ်

''r®Hva'gufvm t&Sfnd&

- မွန်ပြည်နယ်၊ သထုံမြို့၊ ညောင်ဝိုင်းရပ်နေ ဦးကျော်လှိုင်-ဒေါ်မြင့်ကြည်တို့မှ ၁၉၆၄ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ တွင် ဖွားမြင်သည်။

- တောင်စွန်းဓမ္မဒူတတောရကျောင်းတိုက် ဆရာတော်ကြီး ဘဒ္ဒန္တပညာဇောတ (အဂ္ဂမဟာသဒ္ဓမ္မ ဇောတိကဓဇ)ကို ဥပဇ္ဈာယ်ပြုကာ ရှင်အဖြစ် ရဟန်းအဖြစ် သို့ ရောက်ရှိခဲ့သည်။

- တောင်စွန်းဓမ္မဒူတတောရ၊ မန္တလေးမြို့ မစိုးရိမ် တိုက်ဟောင်း၊ မစိုးရိမ်တိုက်သစ်၊ ပခုက္ကူမြို့ မဟာဝိသုတာ ရာမကျောင်းတိုက်၊ စစ်ကိုင်းတောင်ရိုး သဒ္ဓမ္မသီတဂူချောင် တို့တွင်လည်းကောင်း၊ သီရိလင်္ကာနိုင်ငံနှင့် အိန္ဒိယနိုင်ငံ တို့တွင်လည်းကောင်း ပညာသင်ယူခဲ့ပါသည်။

သာသနဓဇ ဓမ္မာစရိယဘွဲ့၊
သာသနဇောတိပါလ ဓမ္မာစရိယဘွဲ့၊
သာသနဟိတ ဂဏဝါစက အာစရိယဘွဲ့၊
B.A (Myanmar), M.A (Srilanka), Ph.D (India)
ဘွဲ့တို့ကို ရရှိခဲ့သည်။

- ၂၀၀၆ ခုနှစ်တွင် နိုင်ငံတော်မှ ဆက်ကပ်သော မဟာဂန္ထဝါစကပဏ္ဍိတဘွဲ့တော်ကို ရရှိခဲ့သည်။

- ဓမ္မဒူတဆရာတော်ကြီး လွန်တော်မူသည့် ၁၉၉၇ ခုနှစ်မှ ၂၀၀၅ ခုနှစ်ထိ တောင်စွန်းဓမ္မဒူတတောရ ကျောင်းတိုက် နာယကဆရာတော်အဖြစ် တာဝန်ယူ ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။

- ၂၀၀၅ ခုနှစ်မှ စတင်၍ ပဲခူးမြို့ ဆယ်မိုင်ကုန်း တွင် ဓမ္မဒူတတောရ သာသနာ့ရိပ်သာကို တည်ထောင် ဖွင့်လှစ်ကာ ပဓာန နာယကဆရာတော်အဖြစ် စာရေး၊ စာချ၊ တရားဟော၊ တရားပြကာ သာသနာ့တာဝန်များကို ထမ်းဆောင်လျက် ရှိပါသည်။

•••

wpfeuefoMGif

၁၃၆၇ ခုနှစ်၊ တန်ခူးလပြည့်ကျော် (၂)ရက်၊ ၂၀၀၆ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ (၁၄)ရက်နေ့ ညတွင် ပဲခူးမြို့၊ ဓမ္မဒူတဘောရ သာသနာ့ရိပ်သာ၌ ကျင်းပအပ်သော သင်္ကြန်တွင်း အထူးတရားစခန်း၌ ဟောကြားအပ်သော တစ်နေ့ကုန်သွားရင် တရားတော်။

အချိန်ကာလတွေကို တွက်ကြည့်ရင် တစ်နေ့ပြီး တစ်နေ့ ကုန်လွန်ပြီးသွားတော့ တစ်နေ့ကုန်သွားချိန်မှာ ကိုယ့်အတွက် ဘာများကျန်သလဲ။ ကိုယ့်မှာ ဘာထူးခြားမှုတွေ ဖြစ်လာသလဲဆိုတာကို ဘုန်းကြီးတို့ ပရိသတ် သတိထားမိအောင် တရားတစ်ပုဒ် ဟောကြ နာကြမယ်။

အများအမြင် ဘ၀တစ်ခုအတွင်း ပိုင်ဆိုင်ရရှိထားကြတဲ့ ရက်လနှစ် ဆိုတဲ့ အချိန်ကာလတွေဟာ တစ်နေရာထဲမှာ ဘယ်တော့မှ ရပ်တန့်ပြီး မနေပါဘူး။ စက္ကန့်နဲ့ မိနစ်နဲ့အမျှ အမြဲတမ်းကို ပြောင်းလဲနေပါတယ်။ တစ်နေ့ပြီးတစ်နေ့ တစ်ရက်ပြီး တစ်ရက်လို့ ရက်တွေ လတွေ နှစ်တွေဟာ မသိမသာ ကျော်လွန်ကုန်ဆုံးသွားပါတယ်။

မိုးလင်းကနေ မိုးချုပ်လို့ တစ်နေ့ကုန်ပြီဆိုရင် “ဒီနေ့ ငါ စီးပွားရှာလိုက်တာ ဘယ်လောက် အမြတ်အစွန်း ရတယ်၊ ငါ့အတွက် ဘယ်လောက်ကျန်တယ်၊ ငါဒီနေ့ ဘယ်လောက်ရလိုက်တယ်”လို့ အများစုက စီးပွားတွက်သာ တွက်ကြပါတယ်။ ရလိုက်တဲ့ ငွေကြေး၊ မရလိုက်တဲ့ ငွေကြေးကိုသာ မြင်တတ်ကြပါတယ်။

“ဒီနေ့တော့ဖြင့် ငါ အလုပ်ကိစ္စတွေ ဘယ်လောက် ပြီးသွားတယ်၊ ဘယ်လောက်လုပ်ဖို့ ကျန်သေးတယ်”လို့ အလုပ်ကိစ္စကိုပဲ တွေးတောဆင်ခြင် တွေ့မြင်တတ်ကြပါတယ်။

ဘုရားရှင်ရဲ့အမြင် ဘုရားရှင်ရဲ့အမြင်က သာမန်လူတို့ရဲ့ အသိအမြင်မျိုး မဟုတ်တော့ တစ်နေ့ကုန်သွားချိန်မှာ ရုပ်နာမ်ဓမ္မတို့ရဲ့ ဖြစ်ပျက်သွားပုံကို တွေ့မြင်အောင် ကြည့်တတ်ဖို့ တရားအမြင်ကို ညွှန်ပြတော်မူပါတယ်။

တစ်နေ့ကုန်သွားတယ်ဆိုတာ အမှန်က သေဖို့ တစ်ရက် နီးကပ်သွားတာပါ။ ဒီသဘော အယူအဆဟာ ဘယ်တော့မှ မမှားနိုင်ပါဘူး။ မလွဲချော်နိုင်ပါဘူး။

စီးပွားရေးကိစ္စ၊ လုပ်ငန်းကိစ္စတွေ၊ ပညာရေး၊ လူမှုရေး၊ ကျန်းမာရေးတွေမှာ ဘုန်းကြီးတို့ ပရိသတ် တွက်ချက်ကြရင် မြတ်တာလည်း ရှိမယ်။ ရှုံးတာလည်း ရှိမယ်။ အတိအကျ တွက်လို့ မရဘူး။ မသေချာပါဘူး။

တိတိကျကျ သေသေချာချာ ပြောနိုင်တာကတော့ တစ်နေ့ကုန်သွားချိန်မှာ သေတဲ့ဘက်ကို တစ်ရက်နီးသွားတာက အသေအချာပါပဲ။

လူတိုင်းအတွက်မှန် လူကြီးဖြစ်စေ၊ လူငယ်ဖြစ်စေ၊ ဆင်းရဲသည် ဖြစ်စေ၊ ချမ်းသာ

သည်ဖြစ်စေ၊ အမျိုးသားဖြစ်စေ၊ အမျိုးသမီးဖြစ်စေ ဘယ်သူမဆို တစ်နေ့တစ်နေ့ ကုန်သွားတာနဲ့အမျှ ကိုယ့်သက်တမ်း တစ်ရက်တစ်ရက် လျော့သွားတာဟာ အမှန်ပါပဲ။ နေတဲ့ဘက်က တစ်ရက်လျော့ပြီး သေတဲ့ဘက်ကို တစ်ရက် နီးကပ်သွားတာဟာ အမှန်တရားပါပဲ။

သေရန်တစ်ရက်နီး ကိုယ့်ခန္ဓာရဲ့ သွားနေတဲ့ လမ်းစဉ်, ခန္ဓာရဲ့လမ်းကြောင်းကို ကြည့်ရင် ဘဝအစဟာ ဇာတိပါ။ အမိဝမ်းက ကျွတ်ချိန်ကစပြီး ဇာတိဟာ တရွေ့ရွေ့နဲ့ ဘယ်ဘက်ဆီ ဦးတည်နေသလဲ ဆိုရင် ဇရာဆိုတဲ့ အိုခြင်းဆီကိုပါ။ ခန္ဓာဟာ ဇာတိကနေ ဇရာဆီကို သွားပါတယ်။

ဇရာကနေ ဘယ်ကိုသွားနေပြန်တုန်းဆိုရင် မရဏဆီကို ဦးတည်ကာ သွားနေပါတယ်။ မပြတ်သွားနေတဲ့ ခန္ဓာလမ်းစဉ် ခန္ဓာလမ်းကြောင်းဟာ ဘယ်တော့မှ မတိမ်းသွားပါဘူး။ မစောင်းသွားပါဘူး။ မပြောင်းသွားပါဘူး။

ဇာတိကနေ ဇရာ၊ ဇရာကနေ မရဏဆီကို နေ့တိုင်း သွားနေပါတယ်။ ဒီနေ့လည်း ဒီအတိုင်း၊ နောက်နေ့လည်း ဒီအတိုင်း၊ နောက်တစ်နေ့လည်း ဒီအတိုင်း နောက်မဆုတ်တမ်း ရှေ့ကိုသာ လှမ်းနေပါတယ်။

တစ်နေ့ကုန်သွားရင် အမှတ်ထင်ထင် မြင်လိုက်ရမှာက “ငါသေဖို့ တစ်ရက်နီးသွားပြီ” ဆိုတာကိုပါပဲ။

သေရန်တစ်လနီး တစ်ရက်တစ်ရက်ကနေ ရက်ပေါင်းသုံးဆယ်ဆိုရင် တစ်လအချိန်ကို ရောက်လာပါတယ်။ တစ်ကယ်တွက်ကြည့်ရင် တစ်လဆိုတာ ဘာမှမကြာလိုက်ပါဘူး။ နေရင်းထိုင်ရင်း သွားရင်းလာရင်းနဲ့ တစ်လပြည့်သွားတယ်။

ကိုယ့်သက်တမ်းအလျောက် ပြန်တွက်ကြည့်လိုက်မယ်ဆိုရင် လပေါင်းများစွာ နေပြီးခဲ့ပါပြီ။ လပေါင်းများစွာ ကာလခရီးကို ဖြတ်သန်းပြီးခဲ့ကြပါပြီ။

တစ်လကုန်သွားတဲ့အချိန်မှာ မမေ့မလျော့ အောက်မေ့ဆင်ခြင်လိုက်ဖို့က သေဖို့ တစ်လနီးသွားပြီ

ဆိုတာကိုပါပဲ။ တစ်လကုန်ပြန်ရင် သေဖို့ရန် တစ်လနီးကပ်သွားပါပြီ။ နေတဲ့ဘက်က တစ်လလျော့ သေတဲ့ဘက်ကို တစ်လ ပေါင်းရပါမယ်။

ဒီအတိုင်းမနေတဲ့ခန္ဓာ ဘုန်းကြီးတို့ ပရိသတ်ရဲ့ ခန္ဓာကြီးက မရဏဆီကို တရွေ့ရွေ့ သွားနေတဲ့သဘော အမြဲတမ်းရှိပါတယ်။ ဒီအတိုင်း ဘယ်တော့မှ ရပ်တန့်မနေတတ်တဲ့ ခန္ဓာပါ။

မနေ့ကလည်း ဒီအတိုင်း၊ ဒီနေ့လည်း ဒီအတိုင်း၊ နောက်တစ်နေ့လည်း ဒီအတိုင်း ရှိနေမယ်လို့ မတွက်ထားပါနဲ့။ ခန္ဓာကြီးဟာ အမြဲတမ်း ပြောင်းလဲနေပါတယ်။ အချိန်နဲ့အမျှ ပြောင်းလဲနေပါတယ်။

မွေးဖွားချိန်ကစလို့ တရွေ့ရွေ့ အိုလာပါတယ်။ အိုရာကနေ သေဖို့နီးလာပါတယ်။ ဒီအခြေအနေ ဒီပုံစံ ဒီအနေအထားအတိုင်း ဘယ်တော့မှ တည်တန့်မနေပါဘူး။

တစ်လကုန်သွားရင် တစ်လစာ အိုသွားတာပါပဲ။ တစ်နှစ်ကုန်ရင် တစ်နှစ်စာ အိုသွားတာပါ။

သေရန်တစ်နှစ်နီး တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက် တစ်လပြီး တစ်လလို့ လပေါင်း ဆယ့်နှစ်လ ဆိုရင် တစ်နှစ်ပါပဲ။ တစ်နှစ်ကုန်သွားရင် သေဘက်ကို တစ်နှစ် နီးသွားပါတယ်။

အခုဆိုရင် အနှစ်သုံးဆယ်, လေးဆယ်, ငါးဆယ်, ခြောက်ဆယ်လို့ အသီးသီး ဖြတ်သန်းခဲ့ကြတဲ့နှစ်တွေဟာ ကုန်လွန်သွားခဲ့ပါပြီ။

ကုန်လွန်သွားတဲ့ အချိန်ကာလတွေကို ဘာနဲ့မှ ပြန်လဲယူလို့ မရနိုင်တော့ပါဘူး။ ကိုယ်ယူထားနိုင်တာ ရလိုက်တာတွေ ဘာများရှိကြသလဲလို့ တွက်စစ်ကြည့်ပါ။

ဥစ္စာရှာတဲ့သူက ဥစ္စာရပါတယ်။ ပညာရှာတဲ့သူက ပညာရပါမယ်။ တရားရှာတဲ့သူက တရားရပါမယ်။ ကိုယ်ယူထားတာကိုပဲ ကိုယ်ရလိုက်ပါတယ်။ သေဘက်ဆီကို နီးမသွားအောင်တော့ ဆွဲထားလို့ မရပါဘူး။

အချိန်နဲ့လဲယူ ဘုန်းကြီးတို့ပရိသတ် တရားအားထုတ်ကြတာ အခုဆိုရင် နှစ်ရက်မြောက် ရောက်ရှိသွားပါပြီ။ ဒီနှစ်ရက်တာ ကာလအတွင်းမှာ

နှစ်ရက်ဆိုတဲ့ အချိန်ကာလဟာ ကုန်သွားတာပါ။ ကိုယ့်ဘက်က လျော့သွားတာပါ။

ဒီနှစ်ရက်အတွင်းမှာ "ကိုယ် ဘာများရလိုက်သလဲ" ဆိုတာ ဘုန်းကြီးတို့ ပရိသတ် ပြန်တွက်ဖို့တော့ လိုပါတယ်။

တရားအားထုတ်တယ်ဆိုတာ ကုသိုလ်တရား ရှာကြတာပါ။ စီးပွားရှာနေတာလည်း မဟုတ်ဘူး။ အချိန်ဖြုန်းနေကြတာလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ကုသိုလ်ရှာရင် ကုသိုလ်ရမှ ကိုယ့်အတွက် ကျန်ပါတယ်။ ကိုယ့်အတွက် အကျိုးရှိပါတယ်။

ကုသိုလ်ရှာတယ်ဆိုပြီး အချိန်တော့ ကုန်သွားတယ်။ ကုသိုလ်လည်း မရ, ဥစ္စာလည်း မရ, ပညာလည်း မရ ဘာမှ မရလိုက်ရင် ကိုယ့်အတွက် ရှုံးပါတယ်။

ကုသိုလ်ရှာချိန်မှာ ကုသိုလ်အရယူဖို့ လိုပါတယ်။ ကိုယ့်အချိန်ကို ကုသိုလ်နဲ့ လဲယူရပါမယ်။ ကုန်သွားတဲ့ အချိန်တွေအစား ကုသိုလ်တွေ ရယူထားဖို့ မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူခဲ့တဲ့ တရားတစ်ပုဒ်ကို ထုတ်နှုတ်ပြီး ဘုန်းကြီး ဟောပြချင်ပါတယ်။

ဥဒယဘဒ္ဒမင်းသား ရှေးတုန်းက ကာသိတိုင်း သုရုန္ဓနမြို့မှာ ကာသိကရာဇ် မင်းကြီး မင်းပြုပါတယ်။ သားသမီး မထွန်းကားဘဲနေရာက ရှားရှားပါးပါး သားတော်လေးတစ်ပါး ဖွားမြင်လာတဲ့အခါ ဘုရင်နဲ့မိဖုရားသာမက တစ်တိုင်းလုံး တစ်ပြည်လုံးက ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်ကြပါတယ်။ လူများအပေါင်းရဲ့ စိတ်နှလုံးကို ရွှင်ပြုံးစေတာမို့ ဥဒယဘဒ္ဒမင်းသားလို့ မှည့်ခေါ်ကြတာပါ။

အရွယ်ရောက်တဲ့အခါ တတ်သင့်တတ်ထိုက်တဲ့ ပညာတွေကို သင်ကြားတတ်မြောက်ပြီးချိန်မှာ ကြင်ယာရှာပေးပါတယ်။ မင်းသားလေးကတော့ မြတ်တဲ့အကျင့်ကိုသာ ကျင့်လိုတဲ့အတွက် ဘာကိုမှ မက်မက်မောမော မရှိလှပါဘူး။

ခမည်းတော် မယ်တော်တို့က ရွှေစင်ရုပ်တုမက ချောမောလှတဲ့ ဥဒယဘဒ္ဒါမင်းသမီးနဲ့ အတင်းအကြပ် လက်ထပ်ထိမ်းမြားပေးကြပါတယ်။

စိတ်တူကိုယ်တူ ဥဒယဘဒ္ဒါမင်းသမီးလေးကလည်း ဥဒယဘဒ္ဒမင်းသားလေးလိုပါပဲ။

ကာမဂုဏ်အာရုံတွေနဲ့ နှောင်ဖွဲ့ထားတဲ့ အိမ်ထောင်ထဲမှာ မနေချင်ပေမယ့် နှစ်ဖက်မိဘတွေ သဘောကျ ထိမ်းမြားမင်္ဂလာ ပြုကြရတာပါ။

ငယ်စဉ်မှာပဲ ခမ်းနားကြီးကျယ်တဲ့ မင်းစည်းစိမ် မင်းချမ်းသာတွေ လက်ထဲရောက်နေပေမယ့် မင်းမိဖုရား နှစ်ဦးသားတို့ဟာ မြတ်တဲ့အကျင့်နဲ့သာ နေကြပါတယ်။

တစ်နန်းထဲ တစ်ခန်းထဲ နေကြပေမယ့် တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် မောင်နှမလိုသာ ဆက်ဆံကြပါတယ်။ တဏှာရာဂစွက်တဲ့ အကြည့်နဲ့တောင် တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် မကြည့်ကြပါဘူး။

ကာမဂုဏ်ထဲ နစ်မွန်းမနေ

ဘုရင်နဲ့ မိဖုရား နှစ်ဦးသားတို့ဟာ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်မှာ ဘာမှ လိုလေသေးမရှိအောင် ပြည့်ပြည့်စုံစုံနဲ့ နေကြရတာပါ။ တိုင်းပြည်ကြီးတစ်ခုလုံးကို စိုးမိုးပိုင်ဆိုင် အုပ်ချုပ်နေကြတဲ့သူတွေဆိုတော့ စည်းစိမ်ချမ်းသာ ကာမဂုဏ်တွေ ပြည့်စုံလှပါတယ်။

သာမန်လူတွေအနေနဲ့ တွက်ကြည့်မယ်ဆိုရင် ဒီစည်းစိမ် ဒီချမ်းသာ ဒီကာမဂုဏ်တွေထဲမှာ နစ်မွန်းနေ

ဖို့ပဲရှိပါတယ်။ ခံစား စံစားလို့ မကုန်နိုင်တဲ့ ကာမဂုဏ်တွေကို တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး မရိုးအောင် ခံစားပြီး ပျော်ရွှင်နေကြဖို့သာ များပါတယ်။ မြတ်တဲ့အကျင့်ကို ကျင့်ဖို့ဆိုတာ သတိတောင်ရဖို့ မလွယ်ပါဘူး။

ဥဒယဘဒ္ဒ မင်းနဲ့ မိဖုရားတို့က ဒီလို မဟုတ်ကြပါဘူး။ ခုခေတ် လူတွေလို အပျော်အပါးနဲ့ မေ့လျော့မနေကြပါဘူး။ ကောင်းမှုပြုဖို့ ကောင်းတဲ့ကုသိုလ်အလုပ်တွေကို လုပ်ဖို့ကိုသာ တွေးတောနေကြတာပါ။

ကံနဲ့ ကံရဲ့အကျိုးတရား

ဒီလောက် ပြည့်စုံကောင်းမွန်တဲ့ ကောင်းကျိုးချမ်းသာတွေကို သူတို့ ရရှိနေကြတာဟာ ရှေးအတိတ်က ကောင်းတဲ့ကံတွေကို ပြုခဲ့ကြလို့ပါ။ ကောင်းမှုကံတွေကို ပြုခဲ့ကြလို့ ကောင်းကျိုးတွေ ရနေကြတာပါ။

ကောင်းကျိုးချမ်းသာဆိုတာ လိုချင်တိုင်းရ ရချင်တိုင်း ရနိုင်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ အလကားသက်သက် အချောင်ရနေကြတာလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ရှေးကောင်းမှုကြောင့် ကံအားလျော်စွာ ရကြတာပါ။

ကောင်းမှုပြုရင် ကောင်းကျိုးကို ရပါတယ်။ မကောင်းတာတွေကို ပြုလုပ်ရင် မကောင်းကျိုးကို ရပါတယ်။ အဲဒီလိုသိတဲ့ အသိဉာဏ်ကို ကမ္မဿကတာ သမ္မာဒိဋ္ဌိဉာဏ်လို့ မြတ်စွာဘုရားက အမည်ပေးပါတယ်။

သာသနာပ မှာလည်းရှိ

ကောင်းတာ လုပ်ရင် ကောင်းကျိုးရ၊ မကောင်းတာလုပ်ရင် မကောင်းကျိုးရတယ်လို့ သိနားလည်တဲ့ ကမ္မဿကတာ သမ္မာဒိဋ္ဌိဉာဏ်ဟာ မြတ်စွာဘုရားရှင်မရှိတဲ့ သာသနာပ ကာလမှာလည်း ရှိတတ်ကြပါတယ်။

အသိဉာဏ်ရှိတဲ့ လူသားတွေရဲ့ သာမန်အသိနဲ့လည်း တွက်ဆမှန်းဆ သိနိုင်ကြပါတယ်။ မျက်မြင်လောကမှာ ကောင်းတာတွေ လုပ်နေကြတဲ့သူတွေ ကောင်းကျိုးရနေကြတာ အထင်အရှားပါ။ မကောင်းမှု ဒုစရိုက်တွေပြုလို့ မကောင်းကျိုးတွေ ခံစားနေကြရတာလည်း အများကြီးပါပဲ။ ဒါကို သိမြင်နားလည်တဲ့ အသိဉာဏ်ဟာ ကံနဲ့ ကံရဲ့အကျိုးကို သက်ဝင်ယုံကြည်တဲ့ ကမ္မဿကတာ သမ္မာဒိဋ္ဌိဉာဏ် ဖြစ်လာပါတယ်။

ကောင်းမှုတွေပြုနေကြ ဥဒယဘဒ္ဒ မင်းနဲ့မိဖုရားတို့ဟာ ကာသိကရာဇ် ထီးနန်းကို အုပ်ချုပ်ကာ မင်းစည်းစိမ် မင်းချမ်းသာတွေ ခံစားနေတဲ့အချိန်ဟာ သာသနာပကာလပါ။ အဲဒီအချိန်မှာ မြတ်စွာဘုရား မရှိပါဘူး။ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ အဆုံးအမတရားဓမ္မလည်း မရှိပါဘူး။

ဒါပေမဲ့ မင်း မိဖုရားတို့ဟာ မေ့မေ့လျော့လျော့ မနေဘဲ စိတ်တူကိုယ်တူ ကုသိုလ်တွေ ပြုနေကြပါတယ်။ ဒါကို ဘုန်းကြီးတို့ ပရိသတ် အတုယူရမှာပါ။ ကောင်းမှုပြုခဲ့လို့ ရလာတဲ့ကောင်းကျိုးတွေနဲ့ ယစ်မူးပြီး မေ့လျော့ပြီး ကုသိုလ်ကောင်းမှုကို ထပ်မပြုရင် နောင်ကို ကောင်းကျိုးရဖို့ မလွယ်ပါဘူး။ ရနေတဲ့ ချမ်းသာသုခတွေ အားပါးတရ ခံစားပြီး ပေါ့ပေါ့လျော့လျော့ နေကြရင် နောင်အခါ နောင်ဘဝတွေမှာ ဒီလိုချမ်းသာမျိုးတောင် ရဖို့ မလွယ်ပါဘူး။

မင်း မိဖုရားတို့ကတော့ ကမ္မဿကတာ သမ္မာဒိဋ္ဌိဉာဏ်ကို အသုံးချပြီး ဒါန သီလ ဆိုတဲ့ ကုသိုလ်တွေကို မတွန့်မဆုတ် ပြုလုပ်ကြပါတယ်။

မူလတန်းဗုဒ္ဓဘာသာဝင် သူတို့မှာရှိတဲ့ အသိဉာဏ်မျိုးဟာ ထိုခေတ် ထိုအခါ သာသနာပ ကာလမှာတော့ အင်မတန် အဆင့် အတန်းမြင့်တဲ့ အသိဉာဏ်လို့ ပြောရမှာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် သာသနာတွင်းကာလ အခြေအနေ သာသနာတွင်းမှာ ရနိုင်တဲ့ အသိဉာဏ်နဲ့ ယှဉ်ကြည့်လိုက်ရင်တော့ ကံနဲ့ ကံရဲ့အကျိုးကို သိနားလည်တယ်ဆိုတာ သက်ဝင် ယုံကြည်တယ်ဆိုတာ အခြေခံအဆင့် မူလတန်းအဆင့်လို့သာ သတ်မှတ်ရမှာပါ။

မြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူတဲ့အချိန်နဲ့ ဘုရားမပွင့်တဲ့အချိန်၊ ဘုရားရှင်ရဲ့ တရားဓမ္မ တည်ရှိနေတဲ့အချိန်နဲ့ ကွယ်ပျောက်နေတဲ့အချိန် ဘာတွေကွာသလဲဆိုရင် အသိဉာဏ်တွေ ကွာသွားတာပါ။ ဘုရားပွင့်တဲ့ သာသနာတွင်းကာလမှာ ဒီထက်မက အဆင့်မြင့်တဲ့ အသိဉာဏ်တွေ ရနိုင်ကြပါတယ်။

ဘုန်းကြီးတို့ ကျောင်းသားကျောင်းသူတွေ ပညာသင်ကြတော့ အောက်ဆုံးအဆင့်က မူလတန်းပါ။ မူလတန်းကနေ တစ်ဆင့်တက်ရင် အလယ်တန်း၊ အလယ်

တန်းကနေ တစ်ဆင့်တက်ရင် အထက်တန်းဆိုပြီး အဆင့်ဆင့် ရှိပါတယ်။

မူလတန်းကျောင်းသားတစ်ယောက်ရဲ့ အသိဉာဏ်နဲ့ အလယ်တန်းကျောင်းသားတစ်ယောက်ရဲ့ အသိဉာဏ်နဲ့ မတူပါဘူး။ အလယ်တန်း ကျောင်းသားကျောင်းသူတွေရဲ့ အသိဉာဏ်နဲ့ အထက်တန်း ကျောင်းသားကျောင်းသူတွေရဲ့ အသိဉာဏ် မတူပါဘူး။ အဲဒီလိုပါပဲ ဘုရားရှင်ရဲ့ သာသနာတွင်းမှာ ကံနဲ့ ကံရဲ့အကျိုးကို သိမြင်တဲ့ အသိဉာဏ်ဟာ အောက်ဆုံးအဆင့်သာ ရှိပါသေးတယ်။

ကိုယ့်အဆင့်ကိုယ်ကြည့် တချို့က ငါတို့ ကောင်းတာ လုပ်ရင် ကောင်းကျိုးရမှာပဲ။ မကောင်းတာလုပ်ရင် မကောင်းကျိုး ဖြစ်မှာပဲ။ ငါတို့မှာ ဒီအသိရှိပြီးသား။ အဲဒီတော့ ထပ်ပြီးတော့ တရားလည်း နာစရာ မလိုဘူး။ တရားလည်း အားထုတ်စရာ မလိုဘူး။ ငါတို့ သူများကိုလည်း မဟုတ်တာ မလုပ်ဘူး။ မဟုတ်တာ မပြောဘူး။ မကောင်းတာ မလုပ်ရင် ပြီးတာပဲလို့ ဒီလောက်နဲ့ပဲ ကျေနပ်နေတဲ့သူ

တွေ ရှိပါတယ်။ ဒီအသိလောက်နဲ့နေ ဒီအဆင့်လောက်ကိုပဲ ကျင့်နိုင်တဲ့သူတွေဟာ သာသနာတွင်းမှာတော့ မူလတန်းအဆင့်ပါ။

ဒီတော့ ကိုယ့်အသိဉာဏ် အဆင့်အတန်း ဘယ်လောက်ရှိတယ်ဆိုတာကို ကိုယ်တိုင်သိဖို့ လိုပါတယ်။ တစ်ဆင့်ထက်တစ်ဆင့် မြင့်တက်နိုင်အောင် လေ့လာအားထုတ်ဖို့ လိုပါတယ်။ ကိုယ့်အဆင့်ကိုယ်သိမှ အဆင့်မြင့်အောင် လှမ်းတက်နိုင်မှာပါ။

အလယ်တန်းဗုဒ္ဓဘာသာဝင် မူလတန်း ကနေ အလယ်တန်းအဆင့်ကို တက်ချင်တယ်ဆိုရင်တော့ အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တဆိုတဲ့ လက္ခဏာရေးသုံးပါးအပေါ်မှာ အသိအမြင်တွေ ရှင်းနေရပါမယ်။ လက္ခဏာရေးသုံးပါးကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း နားလည်သဘောပေါက်ရပါမယ်။

ရုပ်နာမ်ဓမ္မ သင်္ခါရတွေရဲ့ သဘောသဘာဝကို ဉာဏ်နဲ့ဆင်ခြင် သိမြင်အောင်ကြည့်ပြီး ဒီရုပ်တရား နာမ်တရားတွေဟာ အမြဲတမ်း ပြောင်းလဲနေလို့ မမြဲပါလားဆိုတဲ့ အနိစ္စလက္ခဏာ၊ ဖြစ်ခြင်း ပျက်ခြင်းတွေနဲ့

အဖန်တလဲလဲ နှိပ်စက်နေလို့ ဆင်းရဲပါတယ်လို့ သိတဲ့ ဒုက္ခလက္ခဏာ၊ ကိုယ်မစိုး ကိုယ်မပိုင် ကိုယ့်စိတ်ကြိုက် မဖြစ်နိုင်တဲ့ အနတ္တလက္ခဏာလို့ဆိုတော့ လက္ခဏာသုံးပါးကို သိထားရင် အလယ်တန်းအဆင့် အသိဉာဏ်ရှိသူ ဖြစ်လာပါလိမ့်မယ်။

ဉာဏ်နဲ့သိမြင်ပါမှ အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တ မမြဲတာရယ် ဆင်းရဲတာရယ် အစိုးမရဘူးဆိုတာရယ်ကို သိတယ်ဆိုတာ ကိုယ့်အသိဉာဏ်ထဲက သိနေတာမျိုး ဖြစ်ရပါမယ်။ ကိုယ်တိုင် သေသေချာချာ သိနေတာမျိုး ဖြစ်ရပါမယ်။

တချို့က ပါးစပ်ကနေပြီးတော့ အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တလို့ ဆိုတယ်။ ဆိုရုံသာဆိုပြီး ဉာဏ်နဲ့မမြင်ရင် မဟုတ်သေးဘူး။ တချို့ကလည်း ပုတီးလေး တဂျောက်ဂျောက်နဲ့ အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တ ဆိုပြီး စိပ်နေတယ်။ ဉာဏ်နဲ့သိတာ မဟုတ်ဘူးဆိုရင် မရသေးပါဘူး။

အလယ်တန်းအဆင့်ကိုရောက်တဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် တစ်ယောက်ရဲ့ အသိဉာဏ်ဟာ ရုပ်နာမ်ဓမ္မတွေပေါ်မှာ အခြေခံပါတယ်။ ကိုယ့်ရုပ် ကိုယ့်နာမ်အကြောင်းကို

ကိုယ်တိုင်သိအောင် လေ့လာတဲ့ ဝိပဿနာပညာနဲ့ ကြည့်ရှုသုံးသပ်လိုက်တဲ့အခါမှာ ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်နဲ့ သိသွားမှ ဖြစ်တာပါ။ ဒါမမြဲဘူး ဒါဆင်းရဲတယ် ဒါအစိုးမရဘူးလို့ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သိမြင်သွားရင် အလယ်တန်းအဆင့်ကို ရောက်ပါပြီ။

တစ်ကမ္ဘာလုံးကို ခြုံကြည့်လိုက်ရင် များသောအားဖြင့် ကောင်းတာလုပ်ရင် ကောင်းကျိုးရတယ်။ မကောင်းတာလုပ်ရင် မကောင်းကျိုးရတယ်လို့ သိတဲ့ မူလတန်းအဆင့်သာ များပါတယ်။ အလယ်တန်းအဆင့်ကို တက်နိုင်တဲ့သူ နည်းပါတယ်။

မူလတန်းအဆင့်မှာ နေရင်းနဲ့ပဲ တစ်နေ့ကုန်သွားတယ်။ တစ်လကုန်သွား တစ်နှစ်ကုန်သွား တစ်သက်ကုန်သွားကြတယ်။ အဆင့်အတန်း တိုးတက်ပြီးတော့ မလာဘူး။ အသိဉာဏ်တွေ မြင့်မလာဘူးဆိုရင် အဆင့်မြင့်တဲ့သူလို့ ပြောလို့မရပါဘူး။

အထက်တန်းဗုဒ္ဓဘာသာဝင် အထက်တန်းအဆင့်ကို ရောက်ချင်တဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တစ်ယောက်ဟာ သစ္စာလေးပါး တရားကို

သိမြင်ရပါမယ်။ ဒုက္ခသစ္စာ - ဆင်းရဲခြင်း အမှန်တရား၊ သမုဒယသစ္စာ - ဆင်းရဲဖြစ်ကြောင်း အမှန်တရား၊ နိရောဓသစ္စာ - ဆင်းရဲချုပ်ရာ အမှန်တရား၊ မဂ္ဂသစ္စာ - ဆင်းရဲတွေချုပ်ကြောင်း အမှန်တရားရယ်လို့ သစ္စာလေးပါး မြတ်တရားကို ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်နဲ့ ထိုးထွင်းသိမြင်ရင် အထက်တန်းအဆင့် အသိဉာဏ်ပါ။

အဲဒီတော့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေကို သုံးဆင့်ခွဲကြမယ်။ မူလတန်းအဆင့်သည် ကံအကျိုးကိုသိတယ်။ အလယ်တန်းအဆင့်သည် လက္ခဏာသုံးပါးကို သိမြင်တယ်။ အထက်တန်းအဆင့်သည် သစ္စာလေးပါးကို သိမြင်တယ်။

ဘုန်းကြီးတို့ ပရိသတ် အခု တရားကျင့်နေကြတယ်ဆိုတာ အသိဉာဏ် အဆင့်အတန်းတွေ တိုးတက်မြင့်လားလာဖို့ပါ။ တစ်နေ့ကုန်သွားရင် ငါ ဒီနေ့ အသိဉာဏ် အဆင့်အတန်းတွေ ဘယ်လောက် တိုးတက်လာသလဲ၊ ဘယ်လောက် မြင့်မားလာသလဲ၊ ဘယ်အဆင့်အတန်းကို ရောက်လာသလဲဆိုတာ သတိထားပြီး တွက်ကြည့်ဖို့ လိုပါတယ်။

သာသနာတွင်းမှာသာရှိ အသိဉာဏ်နဲ့ ခွဲခြားလိုက်တဲ့ လူ့အဆင့်အတန်းသုံးဆင့်မှာ ကံ-ကံအကျိုးကိုသိတဲ့ မူလတန်းအဆင့်ဟာ သာသနာပ မှာလည်း ရှိနိုင်ပါတယ်။ သာသနာတွင်း မှာလည်း ရှိနိုင်ပါတယ်။

အလယ်တန်း အထက်တန်းအဆင့်ကို ရောက်တဲ့ အသိဉာဏ်တွေဟာ ဘယ်အချိန် ဘယ်အခါမှ ရသလဲဆိုရင် ဗုဒ္ဓသာသနာတွင်းမှာမှ ရရှိနိုင်ပါတယ်။

မြတ်စွာဘုရားရဲ့ အဆုံးအမ သာသနာ ကွယ်ပျောက်နေတဲ့အချိန်မှာ လက္ခဏာရေးသုံးပါးကိုလည်း ထင်ထင်ရှားရှား သိမြင်ဖို့ မလွယ်ပါဘူး။ သစ္စာလေးပါးတရားကိုလည်း မသိနိုင်ပါဘူး။ အခွင့်အရေးရနေတဲ့ ဒီအချိန် ဒီအခါဟာ ကိုယ့်အသိဉာဏ် အဆင့်အတန်းကို အစွမ်းကုန် မြှင့်တင်သင့်တဲ့ အချိန်ပါပဲ။

တစ်နေ့ကုန်သွားရင် ကိုယ့်စီးပွားရေးတွေ ဘယ်လောက်တိုးတက်လာလဲ။ လူနေမှုအဆင့်အတန်းတွေ ဘယ်လောက်မြင့်လာတယ်။ ရာထူးအဆင့်အတန်းတွေ ဘယ်လိုတိုးမြင့်လာတယ်။ ဘယ်လိုတိုးမြင့်အောင်

လုပ်မလဲ။ ဒါတွေကိုသာ စဉ်းစားမနေဘဲ အသိဉာဏ်အဆင့်အတန်း တိုးမြှင့်ဖို့ကိုလည်း သတိထားနိုင်ကြအောင် ဘုန်းကြီး ဒီတရား ဟောပေးတာပါ။

ကတိကဝတ်ထားကြ ဥဒယဘဒ္ဒ မင်းနဲ့မိဖုရားတို့ဟာ အသက်အရွယ်ကငယ်ငယ်၊ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေလည်း ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ချမ်းချမ်းသာသာနဲ့ နေရပေမယ့်လို့ မေ့လျော့ပေါ့ဆကာ မနေကြပါဘူး။

ကုသိုလ်ကောင်းမှု ပြုကြပါတယ်။ ဒါနသီလကောင်းမှုတွေ ပြုကြပါတယ်။ သာသနာ ကွယ်ပျောက်နေချိန်မို့ ဘာဝနာ မပွားနိုင်တော့ လက္ခဏာသုံးပါးကို သိတယ်။ သစ္စာလေးပါးကို သိတယ်ဆိုတဲ့ အဆင့်တော့ မရောက်ကြဘူးပေါ့။

သစ္စာတရားဆိုတာ ဘုရားသာသနာရှိစဉ်မှာ ရှိပါတယ်။ ဘုရားသာသနာ ကွယ်ပျောက်တာနဲ့ သစ္စာတရား ကွယ်ပျောက်သွားပါတယ်။ နောက်ဘုရားတစ်ဆူ ပွင့်တော်မူတော့မှ ထိုဘုရားရှင်က ရှာဖွေတွေ့ရှိလို့ ဒီသစ္စာတရားတွေ ပြန်လည်ဖော်ထုတ် ဟောကြားလို့ သတ္တဝါအများ သိနိုင်ကြတာပါ။

သန့်သန့်စင်စင် ချစ်ခင်ကြတဲ့ မင်းမိဖုရားတို့ဟာ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး ကတိစကားတွေ ထားကြပါတယ်။ "တို့ ဒီဘဝမှာ စိတ်တူကိုယ်မျှ ချစ်ခင်ကြင်နာနေကြတာတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ ဒါပေမဲ့ သေခြင်းတရားက တစ်ချိန်ချိန်မှာ ရောက်လာမှာ အသေအချာပါပဲ။ တကယ်လို့ တစ်ဦး တစ်ယောက်က အရင်ဆုံး ဘဝပြောင်းသွားရင် ဘယ်ဘုံ ဘယ်ဌာန ဘယ်ဘဝမှာ ရောက်နေတယ်၊ ဖြစ်နေတယ် ဆိုတာကို ပြန်လာပြီး အသိပေးကြစို့" လို့ ကတိကဝတ် ပြုထားကြပါတယ်။

ဘုန်းကြီးတို့ ပရိသတ် ဘယ်လောက် ချစ်ကြ ခင်ကြပေမယ့် ခန္ဓာရှိသူ မှန်သမျှ သေလမ်းကို သွားနေ ကြတာပါ။ သူအရင်သေမယ်၊ ကိုယ်အရင်သေမယ်လို့ ကျိန်းသေပြောနိုင်ဖို့ မလွယ်ပါဘူး။ ရှေ့ကသွားသူက နောက်မှာကျန်ရစ်သူကို ရောက်နေတဲ့နေရာ ဖြစ်နေတဲ့ ဘဝအနေအထားကို ပြန်ပြောကြစတမ်းလို့ ကတိထား ကြတာပါ။

ခွဲခွာကြရပြီ အဲဒီခေတ် အဲဒီအခါက လူတွေဟာ သက်တမ်းရှည်ကြပါတယ်။ လူ့သက်တမ်း

ဟာ ပျမ်းမျှအားဖြင့် အနှစ်တစ်သောင်းလောက်ကို ရှိပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ ဥဒယဘဒ္ဒမင်းဟာ အသက်မရှည်ရှာပါ ဘူး။ ထီးနန်းစိုးစံပြီး အနှစ်ခုနစ်ရာလောက် မင်းပြုပြီးချိန် မှာ နတ်ရွာစံ ကံတော်ကုန်ပါတယ်။ လူ့သက်တမ်း တစ်ဝက်လောက်ပဲ နေသွားရတယ်လို့ ပြောရမယ် ထင်ပါတယ်။

ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ ဥဒယဘဒ္ဒါမင်းသမီးလေးကတော့ အရွယ်ကောင်းချိန်မှာပဲ မုဆိုးမ ဖြစ်ကျန်ရစ်တယ်ပေါ့။ ဘယ်လောက်ပဲ သေအတူ ရှင်မကွာလို့ ပြောကြပေမယ့် တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ လမ်းခွဲကြရတာကတော့ ဓမ္မတာပါပဲ။ ကံဆုံသမျှ ပေါင်းဆုံကြရပြီး ကံကုန်တော့ လည်း တစ်ယောက်တစ်လမ်းဆီ သွားကြရတာဟာ လောကကြီးမှာ မထူးဆန်းတဲ့ အဖြစ်အပျက်ပါပဲ။

မခွဲချင်လည်း ခွဲရ၊ မကွဲချင်လည်း ကွဲကြရတာဟာ လူ့ဘဝရဲ့ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုလို့ လက်ခံမှတ်ယူထား တတ်ဖို့ အရေးကြီးပါတယ်။ အဲဒီလို သဘောထားနိုင် ပါမှ တစ်ကယ်တမ်း တွေ့လာ ကြုံလာ ရင်ဆိုင်လာကြ ရတဲ့အချိန်မှာ ခံနိုင်ရည် ရှိကြမှာပါ။

ခွဲခွာခြင်း၊ ကွဲကွာခြင်း သဘောတရားတွေကို ကြိုတင်နှလုံးမသွင်းထားရင် အလူးအလဲ ခံကြရမှာပါပဲ။ မနေတတ် မထိုင်တတ်ဖြစ်ပြီး ဘဝပျက်မတတ် ရူးသွပ် မတတ် ခံစားကြရမှာပါပဲ။

မိဖုရားလေးကတော့ တရားရှိတယ်ပဲ ပြောရမှာ ပေါ့။ သေခြင်းတရားကို ဆင်ခြင်သုံးသပ် နားလည်ထား သူဆိုတော့ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် သောကမရောက်ပါဘူး။ မင်းကြီး မရှိတော့တဲ့ တိုင်းပြည်ကို ကိုယ်တိုင်ပဲ စောင့်ရှောက်ထိန်းသိမ်းပါတယ်။ မှူးမတ်ဝန်ကြီးတွေ အကူအညီနဲ့ ဘုရင်မကြီးအဖြစ် စီမံအုပ်ချုပ်ပါတယ်။

အားကိုးရာမဲ့ မိန်းမသားလို့ အားကိုးရှာမနေဘဲ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးတာ စံနမူနာ ယူစရာပါပဲ။ မခိုင်မြဲ တာတွေကို အားကိုးနေရင် အားကိုးမဲ့တိုင်း အားကိုး ရှာနေရမယ်ဆိုရင် ပိုလို့ ဒုက္ခသာများဖို့ပဲ ရှိတော့တာပေါ့။

ကောင်းကျိုးခံစားရ ကုသိုလ်ကောင်းမှု ပြုထားတဲ့ သူတွေအတွက် နောင်ဘဝ ဆိုတာ ကြောက်စရာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကုသိုလ်ရှိသူဟာ ကောင်းရာသုဂတိကိုသာ ရောက်စရာရှိတာပါ။

ကံနဲ့ ကံအကျိုးတရားကို နားလည်ထားတဲ့ ဥဒယဘဒ္ဒမင်းဟာ မသေခင် အသက်ရှင်စဉ်ကာလ ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေကို ပြုနိုင်သလောက် ပြုခွင့်ရှိသလောက် ပြုသွားခဲ့ပါတယ်။ စည်းစိမ်ချမ်းသာ ရာထူးအာဏာတွေကို ကုသိုလ်အတွက်သာ အသုံးချသွားခဲ့ပါတယ်။

ကုသိုလ်တွေ တပွေ့တပိုက်ကြီးနဲ့ နောင်ဘဝခရီးကို လျှောက်လှမ်းသွားတဲ့သူဆိုတော့ ဘယ်ဘဝရောက်ရောက် မျက်နှာမငယ်ရတော့ဘူးပေါ့။ ကိုယ့်အတွက် ကောင်းခြင်းတရားတွေ ဖန်ဆင်းပေးမယ့် ကောင်းမှုတွေကို ကိုယ်တိုင်ယူသွားနိုင်တဲ့အတွက် ဘဝကောင်းကို ရရှိပါတယ်။

တာဝတိံသာနတ်ပြည်မှာ စည်းစိမ်ချမ်းသာ အခြံအရံတွေ များပြားပြည့်စုံတဲ့ သိကြားမင်း သွားဖြစ်ပါတယ်။ ကောင်းမှုပြုသူ၊ ကုသိုလ်ရှိသူတွေ ရောက်ရှိရာ ကုသိုလ်စည်းစိမ်တွေကို မြိန်မြိန်ကြီး ခံစားကြရာဖြစ်တဲ့ တာဝတိံသာနတ်ပြည်မှာ နတ်စည်းစိမ်၊ နတ်ချမ်းသာတွေကို အပြည့်အဝ ခံစားနေရပါပြီ။

လူ့စည်းစိမ်၊ လူ့ချမ်းသာထက် အဆပေါင်းများစွာ သာလွန်တဲ့ နတ်ချမ်းသာကို ရရှိခံစားနေရပါပြီ။

မျှော်သူကမျှော် လူ့ပြည်မှာ ကျန်ခဲ့တဲ့ မိဖုရားလေးကတော့ ကျန်ရစ်ခဲ့သူ ဆိုတော့ ကတိစကားအတိုင်း မျှော်နေရှာပေါ့။ ဘဝတွေက ခြားနားသွားပြီ။ လူ့ပြည်နဲ့ နတ်ပြည် ဘဝချင်း မိုးနဲ့မြေမက ခြားသွားကြပါပြီ။

ဒါပေမဲ့ ကတိစကားက ရှိနေတယ်။ ဘဝပြောင်းသွားချိန်မှာ ကျန်ရစ်သူကို ပြန်ပြီး သတိပေးကြမယ်ဆိုတဲ့ ကတိစကား ရှိထားကြတယ်။ "ဘယ်နေ့ပြန်လာပြီး အသိပေးမလဲ။ ချစ်ရသူ မင်းကြီး ဘယ်ဘုံဘယ်ဌာနကို ရောက်နေသလဲ"လို့ နေ့တိုင်း တွေးနေပါတယ်။

တစ်ရက်လည်း ရောက်မလာ။ တစ်ရက်လည်း ရောက်မလာ။ တစ်နှစ်သာ ကုန်သွားတယ်။ ရောက်မလာသေးဘူး။ နောက်တစ်နှစ်ကျတော့လည်း ရောက်မလာသေးဘူး။ စောင့်နေရတာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာသွားပါတယ်။

လူ့သက်တမ်းအားဖြင့် နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာပေမယ့် တာဝတိံသာနတ်ပြည်သက်တမ်းနဲ့ တွက်လိုက်တော့ ဘာမှ မကြာသေးပါဘူး။ ခဏလေးလိုလိုပါပဲ။ လူ့ပြည်မှာ အနှစ်တစ်ထောင်ဟာ တာဝတိံသာနတ်ပြည်မှာ တစ်ရက်လောက်သာပါ။ လူ့လောကမှာနေတဲ့ လူသားတွေရဲ့ အသက်တစ်ထောင်ရှိမှ နတ်ပြည်က နတ်သားသက်တမ်းက တစ်ရက်ပဲ ရှိပါတယ်။

မျှော်သူက နှစ်တွေအများကြီး ကုန်သွားတယ်။ အချိန်ကာလအရှည်ကြီး ဖြတ်သန်းရတယ်။ နေရာဌာန မတူ၊ သက်တမ်းမတူတဲ့ နတ်သားတွေက စက္ကန့်ပိုင်း၊ မိနစ်ပိုင်းပဲ ဖြစ်နေမှာပါ။

သတိမရအားနိုင် နတ်ပြည်ရောက် နတ်သား သိကြားမင်းမှာလည်း နတ်ကိစ္စရှိမှာပေါ့လေ။ ရောက်ရောက်ချင်း ဘယ်မှာ သတိရနိုင်ပါ့မလဲ။ စည်းစိမ်က ကြီးမား၊ အခြံအရံက များပြား၊ ပျော်ရွှင်စရာတွေက ပေါများဆိုတော့ ထားခဲ့တဲ့ ကတိ မေ့သွားတယ်ပေါ့။ နတ်သက်နဲ့ ခုနစ်ရက်လောက် သတိမရအားနိုင်ဖြစ်နေပါတယ်။ လူ့သက်တမ်းနဲ့ဆို အနှစ် ခုနစ်ထောင်လောက်တော့ ဖြစ်သွားမှာပေါ့။

ဘဝခြားသူနှစ်ယောက် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ပြန်လည်ဆက်သွယ်ဖို့ဆိုတာ အတော်တော့ မလွယ်ပါဘူး။ ငရဲကျသွားရင်လည်း ငရဲဒုက္ခ ခံနေရတာနဲ့ သတိရဖို့ မလွယ်ဘူး။ တိရစ္ဆာန် ဖြစ်သွားပြန်ရင်လည်း တိရစ္ဆာန်ရဲ့ မှတ်ဉာဏ်က အားနည်းလို့ သတိရဖို့ မလွယ်ပါဘူး။ အကြောင်းအမျိုးမျိုး တိုက်ဆိုင်ညီညွတ်ပါမှ အတော်ကြီးကို အခြေအနေပေးပါမှ ဘဝခြားသူတွေ တွေ့ဆုံဆက်သွယ်မိကြတာပါ။

အခုလည်း နတ်ပြည်မှာ နတ်စည်းစိမ်နဲ့ မေ့နေလိုက်တာ လူ့သက်တမ်းအားဖြင့် နှစ်ပေါင်းရာထောင်ကြာရှည်သွားတယ်။ အသက်သောင်းတမ်းမှာမို့ တော်သေးတာပါ။ သိကြားမင်း သတိရချိန်မှာ ဥဒယဘဒ္ဒါမင်းသမီး ပင်တိုင်စံ ဘုရင်မကြီးအဖြစ်နဲ့ ရှိနေဆဲပါ။ ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေပြုပြီး ဒါန၊ သီလနဲ့ မွေ့လျော်နေတာကို သိမြင်လိုက်ပါတယ်။

စုံစမ်းအကဲခတ်ကြည့်မယ် ဥဒယဘဒ္ဒါမင်းသမီးဟာ အဲဒီအချိန်မှာ ပင်တိုင်စံ ပြာသာဒ်က အထူးတလည် တန်ဆာဆင်ယင်ထားတဲ့

တိုက်ခန်းထဲမှာ ရှိနေပါတယ်။ အဖော်မပါ တစ်ယောက်ထဲ သူ့သီလကို သူဆင်ခြင် နှလုံးသွင်းနေပါတယ်။ အောက်ထပ်မှာ အစောင့်အကြပ်တွေ စောင့်ကြပ်ပြီး တံတိုင်းအထပ်ထပ်နဲ့ ကာရံထားတဲ့ ပြာသာဒ်ကြီးပေါ်မှာပါ။ နေ့ခင်းနေ့လည်မှာ ဘုရင်မကြီးအဖြစ်နဲ့ တိုင်းပြည်ကို အုပ်ချုပ်စီမံပြီး ညဘက်ကျရင် တရားနဲ့ နေနေတာပါ။ သူ့ခေတ်သူ့အခါအလျောက် အားထုတ်ကျင့်ကြံကြတဲ့ တရားမျိုးပေါ့။

မေတ္တာပို့မယ်၊ ဥပုသ်သီတင်း စောင့်သုံးမယ်၊ ဈာန်အဘိဉာဏ်တွေ ရအောင် ကျင့်မယ်၊ စတဲ့ တရားတွေကို အားထုတ်ပြီး နေနေတာပါ။

သိကြားမင်းက ဘဝဟောင်းကို သတိရလို့ ကတိစကားအတိုင်း ပြန်လာပါတယ်။ ဘယ်ဘုံဌာန၊ ဘယ်ဘဝ ရောက်နေတယ်ဆိုတာ အသိပေးဖို့ပါ။ ဒါပေမဲ့ ရိုးရိုးတန်းတန်း မလာချင်ပါဘူး။ မိဖုရားဟောင်းရဲ့ စိတ်နေစိတ်ထားကို သိချင်တယ်။ လေ့လာချင်တယ်။ အချိန်ကာလတွေ ပြောင်းသွားပြီဆိုတော့ စိတ်သဘောထားတွေ ပြောင်း မပြောင်း၊ ရင့်ကျက်မှု ရှိ မရှိ၊ သစ္စာရှိ မရှိကို သိချင်ပါတယ်။

ဒါကြောင့် သိကြားမင်းအသွင်နဲ့ မဟုတ်ဘဲ လူသားလုလင်ငယ်တစ်ယောက်အသွင် ဖန်ဆင်းပြီး လာခဲ့တာပါ။ လူ့အသွင်နဲ့ စုံစမ်းဖို့ ပြန်လာခဲ့တာပါ။

ရွှေခွက်ကို ကိုင်လာခဲ့ လုလင်ပျိုအသွင်နဲ့ သိကြားမင်းဟာ ချက်ချင်းဆိုသလိုပဲ မင်းသမီးရဲ့ အခန်းထဲကို ရောက်လာပါတယ်။ လက်ထဲမှာလည်း ရွှေစင်ရွှေတုံးတွေအပြည့် ထည့်ထားတဲ့ ရွှေခွက်ကို ကိုင်လို့ပေါ့။

အခန်းထဲကို ရုတ်တရက် ရောက်လာတဲ့ လုလင်ပျိုကို မြင်လိုက်ရချိန်မှာ ဥဒယဘဒ္ဒါ မင်းသမီးဟာ အကြီးအကျယ် အံ့အားသင့်သွားပါတယ်။ ဒီနေရာ ဒီအခန်းဟာ သူမရဲ့ သီးသန့်အဆောင်၊ သီးသန့်အခန်းပါ။ ယောက်ျားမှန်ရင် ကြီးကြီးငယ်ငယ် ဘယ်သူမှ ဝင်ခွင့်မရှိတဲ့ တားမြစ်နယ်မြေပါ။ ဘယ်ယောက်ျားလေးမှ ဒီအခန်းထဲ ရောက်လာတယ်ဆိုတာ မရှိခဲ့ဖူးပါဘူး။ သူတော်စင် ရသေ့မလေးသဖွယ် ဗြဟ္မစာရီ ကျင့်နေတဲ့ သူ့အဆောင် သူ့အခန်းထဲကို ဘယ်အမျိုးသားယောက်ျားကိုမှ ဝင်ခွင့်မပြုပါဘူး။ အခု ဝင်ခွင့်မတောင်း

ဝင်ခွင့်မပြုဘဲ ရုတ်တရက် အမျိုးသား ယောကျ်ားငယ် ချောချောလှလှတစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်ရ တွေ့လိုက်ရတဲ့အတွက် အံ့သြတကြီး ဖြစ်သွားပါတယ်။

“ထူးဆန်းလိုက်တာ၊ ဘယ်လိုလူလဲ၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီးတော့ ဒီနေရာကို ရောက်လာနိုင်သလဲ”လို့လည်း တွေးတောနေမိပါတယ်။

ဒီအချိန်မှာ လုလင်ပျိုဟာ ရဲဝံ့စွာနဲ့ပဲ မင်းသမီးကို ပြောဆိုပါတယ်။ “မင်းသမီး ကျွန်ုပ်လာတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က တခြား မဟုတ်ပါဘူး။ မင်းသမီးကို လက်ဆောင်ဘဏ္ဍာ ပေးဆက်ဖို့ လာခဲ့တာပါ။ ပြစ်မျိုးမှဲ့မထင်အောင် ချောမောလှပတဲ့ မင်းသမီးကို ချစ်ခင်နှစ်သက်လွန်းလို့ ရောက်လာတာပါ။

ကျက်သရေရှိလှတဲ့ တိုက်ခန်းပေါ်မှာ ချောမောတင့်တယ်လှတဲ့ မင်းသမီးဟာ တစ်ယောက်တည်း ပျင်းရိငြီးငွေ့စွာ နေလို့ မသင့်တော်ပါဘူး။ ရွှေစင်ရွှေသားတွေ အပြည့်ထားတဲ့ လက်ဆောင်ရွှေခွက်ကို လက်ခံပြီး ကျွန်ုပ်ရဲ့အချစ်ကို အသိအမှတ်ပြုပါ။ နှစ်ယောက်သား ချစ်ချစ်ခင်ခင် အတူနေခွင့်လည်းပြုပါ”လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။

ဘုန်းကြီးတို့ ပရိသတ်ရေ အရပ်စကားနဲ့ ပြောရရင် ပိုးကြေးပန်းကြေးပေးတယ်လို့ပဲ ပြောရမှာပေါ့။ ရွှေလက်ဆောင်ပေးပြီး ချစ်ခွင့်တောင်းနေတာပါ။

နတ်သားလည်းကန်တော့ဆွမ်း မင်းသမီးဟာ ရဲတင်းလှတဲ့ လုလင်ပျိုရဲ့စကားကို ကြားတဲ့အခါ သာမန်လူတစ်ယောက်တော့ မဟုတ်နိုင်ဘူးလို့ ရိပ်မိပါတယ်။ ဒီသုရုန္ဓနတိုင်းပြည်ဟာ ကျုံးအထပ်ထပ် ကာရံထားပြီး ခိုင်ခံ့တဲ့ ပြအိုးပစ္စင်တံခါးမုခ်တွေနဲ့ အစောင့်အကြပ် အထပ်ထပ်နဲ့ လုံခြုံတဲ့ တိုင်းပြည်ပါ။

တိုင်းတစ်ပါးသားတစ်ယောက် အလွယ်တကူ မဝင်ရောက်နိုင်ပါဘူး။ နိုင်ငံထဲ ရောက်လာတယ်ထားဦး။ ခေးလှံ လက်နက်ကိုယ်စီ ကိုင်ထားတဲ့ ရဲမက်တွေကြားကနေ ဒီပြာသာဒ် အပေါ်ထပ်အထိ ရောက်အောင် တက်လာဖို့လည်း ခဲယဉ်းပါတယ်။ ရောက်နိုင်ဖို့လည်း ခဲယဉ်းပါတယ်။ ဒီကြားထဲကနေ အရောက်လာနိုင်တဲ့ လူထူးဆန်းကို “သင်ဘယ်သူလဲ”လို့ မေးလိုက်ပါတယ်။

လုလင်ပျိုကလည်း မကွယ်မဝှက်ဘဲ “သူဟာ နတ်သားတစ်ဦးပါ”လို့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြန်ပြောပါတယ်။

“တန်ခိုးအစွမ်းနဲ့ လာခဲ့တာပါ။ သင်မင်းသမီးကို မေတ္တာရှိလွန်းလို့ ချစ်ခွင့်ပန်ဖို့ လာခဲ့တာပါ။ ဒီရွှေလက်ဆောင်ကို ယူပြီး သူ့အချစ်ကို လက်ခံပါ။ ချစ်ခင်စွာ ပေါင်းသင်းခွင့်ပြုပါ” လို့ အထပ်ထပ် တောင်းပန်ပြောဆိုပါတယ်။

မင်းသမီးကတော့ ပြတ်သားပါတယ်။ ပြတ်ပြတ်သားသားပဲ ငြင်းဆိုပါတယ်။ “လူဖြစ်ဖြစ် နတ်ဖြစ်ဖြစ် နတ်ရွာစံသွားတဲ့ ဥဒယဘဒ္ဒမင်းကြီးကလွဲလို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်နိုင်ပါဘူး။ ဘာလက်ဆောင်တွေ ပေးပေး လက်မခံနိုင်ပါဘူး။ ပြန်ယူသွားပါ။ နောက်လည်း ပြန်မလာပါနဲ့” လို့ အပြီးအပြတ်ကို ပယ်ချပါတယ်။

လုလင်ပျိုဟာ စကားဆုံးတော့ ပျောက်ကွယ်သွားပါတယ်။ သူ့လက်ဆောင်ကိုလည်း မထားခဲ့ပါဘူး။ ပြန်ယူသွားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ နောက်တစ်နေ့ညမှာ ရောက်လာပြန်ပါတယ်။

ငွေခွက်ကိုင်လာခဲ့ ဒုတိယအကြိမ် ရောက်လာချိန်မှာ သူ့လက်ထဲ ကိုင်ခဲ့တာက ရွှေခွက်မဟုတ်တော့ပါဘူး။ ငွေခွက်ကိုင်လို့ ရောက်လာပြန်တာပါ။ အစောင့်အကြပ်တွေ ဘယ်သူမှ မသိဘဲ မနေ့ကလိုပဲ ဘွားကနဲ ရောက်လာပြန်တာပေါ့။

"မင်းသမီး ကာမဂုဏ်ခံစားတဲ့သူတွေအတွက် ချစ်သူနှစ်ယောက် ပေါင်းဖော်ခြင်းဆိုတဲ့ မေထုနကာမနဲ့ မွေ့လျော်ခြင်းဟာ အမြတ်ဆုံးပါပဲ။ ဒီကာမဂုဏ်အတွက်နဲ့ပဲ လူတွေဟာ မကောင်းမှုကိုတောင် မကြောက်မရွံ့ ပြုကြတာပါ။ လူထဲက လူဖြစ်တဲ့ မင်းသမီးဟာလည်း ကာမဂုဏ်မွေ့လျော်မှုကို တောင့်တမှာပါ။ တပ်မက်သဘောကျမှာပါ။ အပြစ်တင်မယ့်သူ၊ ကဲ့ရဲ့မယ့်သူတွေ ဘယ်သူမှ မသိနိုင်အောင် ဆိတ်ကွယ်လုံခြုံတဲ့ ဒီနေရာမှာ ကျွန်ုပ်နဲ့ ကာမဂုဏ်မှုကို ပျော်ပျော်ပါးပါး ခံစားပါ"

လို့ သွေးဆောင်ပါတယ်။ တိုက်တွန်းပါတယ်။

"သင့်အတွက်ကိုလည်း တန်ဖိုးကြီးတဲ့ လက်ဆောင် ရွှေအပြည့် ထည့်ထားတဲ့ ငွေခွက်ကို

ယူလာပါတယ်၊ လက်ခံပါ"လို့ ငွေလက်ဆောင်ပေးအပ်ပြန်ပါတယ်။

မင်းသမီးကတော့ လက်မခံပါဘူး။ အသိအမှတ်ပြု စကားတောင် မပြောဘဲ ဒုတိယအကြိမ်မြောက် ငြင်းပယ်လိုက်ပြန်ပါတယ်။ လုလင်ပျိုဟာ ဘာမှဆက်မပြောတော့ဘဲ ထုံးစံအတိုင်း နေရာမှာတင် ပျောက်ကွယ်သွားပါတယ်။

ကြေးခွက်ကိုင်လာခဲ့ ဖွဲ့ကောင်းတဲ့ လုလင်ပျိုဟာ နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် ငြင်းပယ်ခံရပေမဲ့ စိတ်ပျက်မသွားပါဘူး။ တတိယနေ့မှာလည်း လက်ဆောင်ခွက်လေး ကိုင်လို့ အချိန်မှန် ရောက်လာပြန်ပါတယ်။ လက်ထဲကိုင်ခဲ့တာဟာ အသပြာ အပြည့်ထည့်ထားတဲ့ ကြေးခွက်ပါ။ လက်ဆောင်ကို လက်ခံပြီး ချစ်ဖို့ခင်ဖို့ တောင်းပန်ပြောဆိုပြန်ပါတယ်။

ဘုန်းကြီးတို့ ပရိသတ် သတိထားကြည့်လိုက်ပါ။ လုလင်ငယ်ယူလာတဲ့ လက်ဆောင်တွေဟာ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ တန်ဖိုးတိုးမလာဘဲနဲ့ တန်ဖိုးနည်းနည်း

လာတာ တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။ ပထမနေ့မှာ ရွှေခွက်၊ ဒုတိယနေ့မှာ ငွေခွက်၊ တတိယနေ့မှာ ကြေးခွက်နဲ့ လာခဲ့တာပါ။

တန်ဖိုးနည်းလာလို့ မေး တစ်နေ့ထက် တစ်နေ့ တန်ဖိုးနည်းသည်ထက်နည်းတဲ့ လက်ဆောင်တွေ ယူလာပေးသူကို မင်းသမီးရဲ့ စိတ်ထဲမှာ မချင့်မရဲ ဖြစ်နေပါပြီ။ အများနဲ့မတူ တမူထူးနေလို့ စိတ်ဝင်စားမှုလည်း ဖြစ်လာပါတယ်။

"အသင်လုလင်ပျို သင်ဟာ ဉာဏ်နည်းမိုက်မဲတဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်လိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်။ ဘာလို့လဲ ဆိုတော့ လူ့သဘောကို နားလည်မှု မရှိလို့ပါပဲ။ လူ့လောကမှာ ယောကျ်ားတစ်ယောက်ဟာ ချစ်ခင်နှစ်သက်တဲ့ မိန်းမပျိုတစ်ယောက်ကို ရရှိပိုင်ဆိုင်ဖို့အတွက် လက်ဆောင်ပေးကြပြီဆိုရင် တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ တစ်ကြိမ်ထက်တစ်ကြိမ် ပိုပိုပေးရိုး ထုံးစံသာ ရှိပါတယ်။ သင်ကတော့ ရွှေပေးလို့ မရတဲ့အတွက် ငွေကိုပေးတယ်။ ငွေပေးလို့ မရပြန်တော့ ကြေးကို ပေးတယ်။

ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။ ဘယ်လိုသဘောလဲ”
လို့ မေးလိုက်ပါတယ်။

ဘုန်းကြီးတို့ လောကထုံးစံကတော့ တစ်ခုခုကို လိုချင်လို့ တစ်ခုတစ်ခုကို ပေးကြပြီဆိုရင် ဒီလောက် အတိုင်းအတာနဲ့ ပေးလို့ မရရင် ဒီထက်ပိုတာနဲ့ ပေးကြစမြဲပါပဲ။

တစ်ရာတန်တဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုကို လိုချင်ဝယ်ချင်လို့ တစ်ရာနဲ့ ပေးလို့မှ မရရင် မရောင်းဘူးဆိုရင် တစ်ရာ ထက် လျှော့ပေးလို့ မရပါဘူး။ ပိုတိုးပြီးသာ ပေးကြရ ပါတယ်။ တစ်ရာနဲ့ မရရင် နှစ်ရာ၊ နှစ်ရာနဲ့ မရရင် သုံးရာလို့ ထပ်တိုးမြှင့်ပြီးသာ ပေးကြရတာပါ။ ကိုယ်လိုချင်တာကို ရဖို့အတွက် သက်ရှိဖြစ်စေ၊ သက်မဲ့ဖြစ်စေ လိုချင်တာရဖို့အတွက် တိုးကာ တိုးကာနဲ့ တန်ဖိုးတက်ပေးကြရပါတယ်။

အခု လုလင်ပျိုက လိုချင်တယ်လည်းဆိုသေး တန်ဖိုးတိုး မပေးဘဲနဲ့ တန်ဖိုးလျှော့ပေးတာကို တွေ့ရလို့ အံ့သြနေတာပါ။ ငြင်းနေတဲ့ကြားက ထပ်ထပ် တောင်းဆိုနေတဲ့ လုလင်ဟာ ရွှေကနေ ငွေ၊ ငွေကနေ

ကြေးလို့ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ တန်ဖိုးနည်းသွားတဲ့ လက်ဆောင်ကို ယူယူလာပြီး ဖွဲကောင်းကောင်းနဲ့ ရောက်ရောက်လာလို့ စိတ်ထဲရှိတဲ့အတိုင်း ပြောလိုက်တာပါ။

တန်ရာတန်ကြေးကိုသာပေး မင်းသမီးရဲ့ စကားကို ကြားရတဲ့အခါ လုလင်ပျိုဟာ ချက်ချင်းပဲ ပြန်လည်ပြောဆိုပါတယ်။

“မင်းသမီး ငါဟာ မိုက်မဲတဲ့သူတစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး။ လိမ္မာပါးနပ်တဲ့ ကုန်သည် တစ်ယောက်လို့ ပြောနိုင်ပါတယ်။ အကျိုးမရှိတဲ့ နေရာမှာ အလကား အချည်းနှီး ပစ္စည်းဥစ္စာကို မဖြုန်းတီးတတ်တဲ့သူလို့ ပြောရမှာပါ။ အခု သင့်ကို ပေးနေတာဟာ တန်ရာ တန်ကြေးကို ပေးတဲ့သဘောပါ”
လို့ အားမနာတမ်း ပြောလိုက်ပါတယ်။

“တစ်ကယ်လို့ သင့်ရဲ့အသက်၊ သင့်ရဲ့ ရုပ်ရည် အဆင်း လှပခြင်းတွေဟာ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ တိုးလာမယ်ဆိုရင် သင့်ကိုပေးတဲ့ ငါ့ရဲ့လက်ဆောင်

ဟာ တိုးသည်ထက် တိုးလာမှာ အမှန်ပါပဲ။ သင့်ရဲ့ အသက်၊ သင့်ရဲ့ ရုပ်ရည်အဆင်းဟာ တစ်နေ့ထက် တစ်နေ့ ကျဆင်းနေလို့ လက်ဆောင်ရဲ့ အရည်အချင်း ဟာလည်း ကျဆင်းသွားရတာပါ။ ဒါဟာ ညီမျှခြင်း တစ်ခုပါ”
လို့ ထပ်ပြီး ပြောပြန်ပါတယ်။

အိုလာတာ အမှန် ဘုန်းကြီးတို့ ပရိသတ်ရေ သိကြားမင်းပြောတဲ့စကားက မှန်တဲ့စကားနော်။ လူ့ခန္ဓာဟာ တစ်နေ့ထက် တစ်နေ့ကို အိုလာပါတယ်။ ဆုတ်ယုတ်လာတယ်။ ကျဆင်းလာတယ်။

ခန္ဓာရဲ့ လမ်းစဉ်က ဇာတိကနေ ဇရာ၊ ဇရာကနေ မရဏဆီကို ဦးတည်ခရီးနှင်နေတာပါ။ နေ့တိုင်းကို အိုနေတာပါ။ မအိုတဲ့နေ့ရယ်လို့ မရှိပါဘူး။

သက်ရှိခန္ဓာ မပြောပါနဲ့။ သက်မဲ့ဖြစ်တဲ့ ပစ္စည်းဥစ္စာ တွေတောင် လုံခြုံအောင် ဘယ်လောက်သိမ်းဆည်း ထားထား ဟောင်းလာ နွမ်းလာပါတယ်။ ဒီနေ့ကနေ မနက်ဖြန်ဆို အသစ်မဟုတ်တော့ဘူး။ အဟောင်း

ဖြစ်သွားပါပြီ။ မော်ဒယ်သစ်၊ ပစ္စည်းသစ်တွေ အချိန်နှင့် အမျှ တီထွင်ထုတ်လုပ်နေတဲ့ ဒီခေတ်မှာ ပိုလို့ သိသာပါတယ်။

ဒီနေ့ထွက်တဲ့ ပစ္စည်းသစ်ဟာ နက်ဖြန်ခါ သူ့ထက် ဆန်းသစ်တာတွေ ပေါ်ထွက်လာပြီဆိုရင် အဟောင်း ဖြစ်သွားတော့တာပါပဲ။

ဘယ်လောက် သစ်လွင်တောက်ပတဲ့ ပစ္စည်း ဖြစ်ဖြစ် ဟောင်းညစ်လာတာ အမှန်ပါပဲ။

အိုတဲ့ဘက် နာတဲ့ဘက် သေတဲ့ဘက်ကို သွားနေတဲ့ ခန္ဓာဆိုတော့ သေဖို့ နီးလာတဲ့ ခန္ဓာဟာ တန်ဖိုးကျကျ လာပါတယ်။ မွေးလာစဉ်က လက်ကမ်း ကြိုခဲ့ကြတဲ့ ခန္ဓာဟာ သေဆုံးချိန်မှာ လက်ပြနှုတ်ဆက် တာကိုသာ ခံယူရပါတော့တယ်။

သေရာသုသာန်ဆီကိုသာ အပြေးအလွှား သွားနေတဲ့ ခန္ဓာဖြစ်တဲ့အတွက် တစ်နေ့ကုန်သွားတိုင်း၊ တစ်နေ့ကုန်သွားတိုင်း ဆွေးမြေ့ယိုယွင်းလာပါတယ်။ ဟောင်းနွမ်းကြေမွလာပါတယ်။

အသက်တွေ ကြီးလာတာနဲ့အမျှ ခန္ဓာကြီးဟာ ဆုတ်ယုတ်ကျဆင်းလာပါတယ်။ နားမကောင်း၊ သွားမကောင်း၊ မျက်စိမကောင်းနဲ့ အိုမင်းတဲ့ဒဏ်ကို ခံလာရပါတယ်။ အသည်းတွေ၊ နှလုံးတွေ၊ ကျောက်ကပ် တွေ၊ အဆုတ်တွေ ချို့ယွင်းပျက်စီးလာပါတယ်။

သင်အိုလာတာ ငါမြင်တယ် သိကြားမင်းဟာ မိဖုရားဟောင်းကို တရားပြချင်လို့ လာခဲ့တာပါ။ သတိပေးစကားပြောဖို့ လာခဲ့တာပါ။ မင်းသမီးရဲ့ အသိဉာဏ် လင်းလက်လာ စေဖို့အတွက် တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက် လက်ဆောင်ပိုက်ပြီး လာနေတာပါ။ အခုသူလိုချင်တဲ့ အကွက်ထဲ ဝင်လာပြီ ဖြစ်တဲ့ မင်းသမီးကို ထပ်ပြီး ပြောပြန်ပါတယ်။

> "စည်းစိမ်ချမ်းသာ အခြံအရံနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ မင်းသမီး၊ တစ်နေ့ပြီးတစ်နေ့ ငါကြည့်နေစဉ်မှာပဲ သင့်ရဲ့ ရုပ်သွင်ဟာ ဆုတ်ယုတ်လာပါပြီ။ နေ့တွေညတွေ အချိန်တွေ ကုန်လွန်သွားပြီးတဲ့ အဆုံးမှာ သင်ဟာ ကမ္ဘာလောကပေါ်က ကွယ်ပျောက်သွားရမှာပါ။ နောက်ဆုံးတစ်နေ့မှာ သင်ဟာ သေဆုံးခြင်းကို ကျိန်းသေ ရင်ဆိုင်ရမှာပါ။

> ပညာရှိတဲ့ မင်းသမီး သင်ဟာ အချိန် အရွယ်တွေ လွန်မသွားခင် မြတ်တဲ့အကျင့်ကို ကျင့်ပါ။ မြင့်မြတ်တဲ့တရားကို ကျင့်ကြံအားထုတ်ပါ"

လို့ သတိပေးစကား ပြောကြားပါတယ်။

လုလင်ပျို ပြောကြားတဲ့စကားတွေကို စိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေတဲ့ မင်းသမီးဟာ ဆိုလိုတဲ့ အဓိပ္ပါယ်ကို နားလည်ပါတယ်။ ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း သဘောပေါက် ပါတယ်။ လူ့ခန္ဓာ ဆုတ်ယုတ်ကျဆင်းပုံ၊ ဇရာလက်တွင်း သက်ဆင်းလို့ အိုမင်းမစွမ်း ဖြစ်လာရပုံတွေကို သိမြင် လာပါတယ်။

နတ်တွေကော မအိုပြီလော လူ့ဘဝ လူ့ခန္ဓာအကြောင်း နားလည် သဘောပေါက် ပေမယ့် နတ်တွေရဲ့ အခြေအနေကို သိချင်လို့ မေးလိုက် ပါတယ်။

> "အသင်နတ်မင်း လူတွေ နေ့တိုင်း အိုနေတယ် ဆိုတာ ဟုတ်ပါပြီ။ နတ်တွေကော အိုခြင်းတရား မရှိဘူးလား။ အရေတွန့်ပြီး ဆံဖြူသွားကျိုးတာ တွေ မရှိဘူးလား"

လို့ မေးလိုက်ပါတယ်။

“မင်းသမီး လူတွေမှာ အိုခြင်းဇရာရှိပေမယ့် နတ်တွေမှာ အိုမင်းခြင်းဆိုတဲ့ ဇရာတရားဟာ မထင်ရှားပါဘူး။ လူတွေလို နတ်တွေ မအိုကြပါဘူး။ အရေပြားတွေ တွန့်တွဲလာတာ၊ ဆံဖြူလာတာ၊ သွားကျိုးလာတာတွေ မရှိပါဘူး။ နတ်တွေဟာ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ကို နုပျိုလာပါတယ်။ ဘုန်းတန်ခိုး စည်းစိမ်ချမ်းသာတွေဟာလည်း တိုးတက်များပြားလာတာပဲ ရှိပါတယ်။ ဆုတ်ယုတ်သွားတယ်။ ကျဆင်းသွားတယ်လို့ မရှိပါဘူး”

လို့ သိကြားမင်းက ပြန်လည်ဖြေကြားပါတယ်။

မအိုရာ ရောက်ချင်တယ် ဥဒယဘဒ္ဒါမင်းသမီးဟာ တရားနဲ့ မွေ့လျော်နေတဲ့ သူဖြစ်ပေမယ့် အရွယ်ကောင်းတုန်း နုပျိုတုန်းဆိုတော့ အမျိုးသမီး သဘာဝ လှချင်ပချင်တဲ့စိတ် ရှိနေပါသေးတယ်။ နတ်ပြည်ရဲ့ ဂုဏ်သတင်းကို ကြားရချိန်မှာ နတ်ပြည်ရောက်ချင်စိတ် ဖြစ်ပါတယ်။ အိုမင်းတတ်တဲ့

ခန္ဓာရှိသူ လူ့ဘဝကနေ မအိုမင်းတဲ့ နတ်သမီးဘဝကို လိုချင်ရချင်လာပါတယ်။ ဒါကြောင့် နတ်သားကို မေးပါတယ်။

“တန်ခိုးကြီးတဲ့ နတ်မင်း လူ့ပြည်က လူတွေဟာ ဘာကို ကြောက်လန့်နေကြလို့ နတ်ပြည်ကို မသွားကြတာပါလဲ။ ပညာရှိတွေ ဟောပြောညွှန်ပြ ဆုံးမကြတဲ့ နတ်ပြည်နတ်ရွာ ရောက်ကြောင်းဆိုတာ ဘယ်ဟာပါလဲ။ ဘယ်လမ်းခရီးမှာ လျှောက်နေတဲ့သူဟာ တမလွန်လောကကို မကြောက်လန့်ပါသလဲ”

လို့ မေးမြန်းပါတယ်။

နတ်ရွာလမ်းပြတရား အိုခြင်းတရားကို ကြောက်လန့်သူဟာ မအိုကြောင်းတရားကို ကျင့်ရမှာပါ။ နတ်ပြည်ရောက်ချင်တဲ့သူဟာ နတ်ပြည်ရောက်ကြောင်းတရားကို ကျင့်ရမှာပါ။

ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေ အတူပြုပြီး နတ်ပြည်နတ်ရွာ ရောက်သွားတဲ့ ဥဒယဘဒ္ဒမင်းဟာ ကုသိုလ်ပြုဘက် ဥဒယဘဒ္ဒါ မိဖုရားကိုလည်း နတ်ပြည်နတ်ရွာ

ရောက်စေချင်ပါတယ်။ ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေ မမေ့မလျော့ပြုပြီး နတ်ပြည်နတ်ရွာကို ရောက်စေချင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် နတ်ရွာလမ်းပြတရားကို အခုလို ပြောကြားပေးပါတယ်။

“ဥဒယဘဒ္ဒါ အမည်ရှိသော နှမ၊ စိတ်နှင့်နှုတ်ကို ကောင်းမွန်စွာ ဆောက်တည်ပါ။ မကောင်းတာကို မတွေးပါနဲ့။ မကောင်းတဲ့ စကားကိုလည်း မပြောပါနဲ့။ ကိုယ်နဲ့လည်းပဲ မကောင်းမှုကို မပြုပါနဲ့။ ကိုယ်နှုတ်စိတ် ဆိုတဲ့ ကံသုံးပါးကို လုံခြုံအောင် ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ပါ။

အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်၊ ဘုန်းတောင်းယာစကာ၊ အထီးကျန်မွဲ၊ ဆင်းရဲသောသူတို့ကို ပေးကမ်းလှူဒါန်း စောင့်ရှောက်ပါ။ မတွန့်တိုတတ်၊ ခွဲခြမ်းဝေဖန် မျှဝေပေးတတ်တဲ့ သဒ္ဓါတရားနဲ့ ပြည့်စုံအောင် ကြိုးစားပါ။

ပညာရှိ သူတော်ကောင်းတို့ရဲ့ ဆုံးမစကားကို သိနားလည်ကာ လိုက်နာဆောင်ရွက်ပါ။

ပေးသင့်သူကို ပေး၊ ချီးမြှောက်သင့်သူကို ချီးမြှောက်၊ ထောက်ပံ့သင့်ကို ထောက်ပံ့၍

သူတစ်ပါးတို့ နားထောင်လို နာယူလိုသော ချစ်ခင်ဖွယ်စကားကိုသာ ပြောဆိုပါ။ ကြမ်းတမ်းရိုင်းစိုင်းသော အပြောအဆိုမျိုးကို ရှောင်ကြဉ်၍ ချိုသာသိမ်မွေ့နူးညံ့သော စကားကိုသာ ပြောဆိုပါ။

ဒီလိုဂုဏ်မျိုးနဲ့ ပြည့်စုံအောင် နေတဲ့သူဟာ သေရမှာကိုလည်း မကြောက်ပါ။ တမလွန်ဘဝ လားရောက်ရမှာကိုလည်း မကြောက်လန့်ပါ”

လို့ ပြောဆိုဆုံးမပါတယ်။

တခြားသူ မဟုတ်ပါ သိကြားမင်း ပြောဆိုဆုံးမလာတဲ့ စကားတွေဟာ တစ်ကယ့်ကို စေတနာ၊ မေတ္တာနဲ့ ပြောလာတဲ့ ဆုံးမစကားတွေပါ။ အမျှော်အမြင်ရှိတဲ့ မိဘတွေက သားသမီးတွေရဲ့ ကောင်းစားရေးအတွက် ဘဝလမ်းညွှန် အဆုံးအမတွေပေးသလို နတ်လမ်းညွှန်တရားတွေ ညွှန်ပြပေးနေပါလားလို့ မင်းသမီးဟာ ခံစားသိရှိ သဘောပေါက်ပါတယ်။

နတ်ရွာစံ ကံတော်ကုန်ရှာပြီဖြစ်တဲ့ ကြင်ယာတော်ဘုရင်ကြီးရဲ့ ကတိစကားကိုလည်း သတိရပါတယ်။

အသက်ရှင်က တဖွဖွဆုံးမခဲ့တဲ့ စကားတွေကိုလည်း ကြားယောင်နေမိပါတယ်။ “ရောက်ရာဘဝက အရောက်ပြန်လာပြီး အသိပေးမယ်” ဆိုတဲ့ စကားအတိုင်း ရောက်လာလေသလားလို့ စိတ်ထဲတွေးမိတာမို့ “အသင်နတ်သား အမှန်အတိုင်း ပြောပါ။ သင်ဟာ ဘယ်သူပါလဲ” လို့ မေးလိုက်ပါတော့တယ်။

သိကြားမင်းဟာ ဆက်လက်ဖုံးကွယ် မနေတော့ပါဘူး။ မိဖုရားကြီးရဲ့ သစ္စာရှိပုံကိုလည်း သိရပြီး တရားဓမ္မ ဆက်လက်ကျင့်ကြံ အားထုတ်နေတယ်ဆိုတာကိုလည်း သိရပြီမို့ “မင်းသမီး ငါဟာ သင့်ရဲ့ကြင်ဘက် ခင်ပွန်းချစ် ဖြစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ ဥဒယဘဒ္ဒမင်းသားပါပဲ။ ငါရဲ့ ကတိစကားကို မပျက်စေဖို့ သင့်ထံမှောက်ကို ငါရောက်ခဲ့ပါပြီ။ တာဝတိံသာနတ်ပြည်ကနေ သင့်ရှေ့မှောက်အရောက် ငါလာခဲ့တဲ့ ငါဟာ ကတိကဝတ် သစ္စာတွေလည်း ပြေလွတ်ပါပြီ။ ပြောသင့် ဆိုသင့် ဆုံးမသင့်တဲ့ စကားတွေလည်း ပြောဆိုဆုံးမပြီးပြီမို့ ငါသွားပါတော့မယ်” လို့ ပြောပါတယ်။

ခေါ်တော်မူရင်အပြေးလိုက်ချင် မင်းသမီးဟာ မောင်တော်မင်းမြတ်နဲ့ ပြန်လည်ဆုံတွေ့ရတာမို့ အလွန့်အလွန်ကို ဝမ်းသာလှပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘဝချင်းက မတူ ကွဲပြားခြားနေကြတာမို့ စိတ်မကောင်းလည်းဖြစ် ဝမ်းလည်းနည်းပါတယ်။ သနားစဖွယ် မျက်ရည်တွေ တသွင်သွင်စီးကျလို့ ငိုယိုပြီး “မောင်တော်မင်းသား၊ မောင်တော်မင်းသား”ရယ်လို့ နှုတ်က တဖွဖွ ဆိုမြည်တမ်းတရှာပါတယ်။

“မောင်တော်မင်းသား ကျွန်မဟာ အရှင်သားနဲ့ ခွဲခွာကွေကွင်းပြီး မနေချင်တော့ပါဘူး။ အရှင်သားကို ပြုစုလုပ်ကျွေးပြီး အတူတကွ အနီးအပါးမှာ ခစားလို့သာ နေချင်ပါတယ်။ အရှင့်သား သွားမယ်ဆိုရင် နောက်တော်ပါးက အပြေးလိုက်လို့သာ ပါသွားချင်ပါတယ်။ အတူတကွ နေကြရအောင် ကျင့်ဆောင်ဆုံးမတော်မူပါ။ သွန်သင်ပြသ ပဲ့ပြင်တော်မူပါ”

လို့ အထပ်ထပ် တောင်းပန်ပါတော့တယ်။

မမေ့မလျော့ တရားကျင့်ပါ ဥဒယမင်းသားဟာ လူ့ဘဝမှာနေစဉ်က မမေ့မလျော့ တရားကျင့်ခဲ့သူပါ။ မမေ့မလျော့ တရားကျင့်ရတဲ့ အကျိုးရလာဒ်ကိုလည်း ကိုယ်တိုင်ခံစားသိရှိနေသူပါ။ ဒါကြောင့် ဥဒယဘဒ္ဒါမင်းသမီးကိုလည်း မမေ့မလျော့ တရားကျင့်ဖို့ကို တိုက်တွန်းအားပေးပါတယ်။ ကုသိုလ်တရားကို ကြိုးစားအားထုတ်ခိုင်းပါတယ်။

"ဥဒယဘဒ္ဒါမင်းသမီး သတ္တဝါတို့၏ အရွယ်သုံးပါးဟာ အလွန်ကို လျင်မြန်တဲ့ အရှိန်အဟုန်နဲ့ ကုန်လွန်သွားတတ်ပါတယ်။ ဥပါဒ် ဌီ ဘင် ဆိုတဲ့ ခဏသုံးပါးကလည်း အလွန့်အလွန် လျင်မြန်လှပါတယ်။

မပြိုမကွဲ အမြဲတည်နိုင်တဲ့ အရပ်ဒေသဆိုတာ ဘယ်နေရာမှာမှ မရှိပါဘူး။ သတ္တဝါတွေဟာ မချွတ်မလွဲ အမြဲဧကန် အမှန်မုချ စုတိရွေ့လျော ကြရပါတယ်။ ကုန်းကွရွတ်ယို တွတွ အိုကြရပါတယ်။ သတ္တဝါတွေ ပိုင်ဆိုင်ရရှိထားတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ဟာ မမြဲတဲ့ ခန္ဓာကိုယ် ဖြစ်ပါတယ်။

မမေ့မလျော့ ကုသိုလ်တရားတွေကို ပြုကျင့်ပါ" လို့ ဘယ်တော့မှ တရားမမေ့ဖို့ ပြောပါတယ်။

အရွယ်တွေလွန်ကာ အိုမင်းလာ ဘုန်းကြီးတို့ ပရိသတ်ရေ သိကြားမင်းပြောသလိုပါပဲနော်။ တစ်နေ့တစ်နေ့ အချိန်တွေ ကုန်ကုန်သွားကြတာ ဒီအသက်အရွယ်တွေ ရောက်လာကြပါပြီ။ "အချိန်တွေ ကုန်တာကလည်း မြန်လိုက်တာ"လို့ ပြောရတဲ့ အထိပါပဲ။

စက္ကန့်၊ မိနစ်၊ နာရီတွေကလည်း တဖျတ်ဖျတ်နဲ့ တစ်ပတ်ပြီး တစ်ပတ် လည်ပတ်လို့ တစ်နေ့ပြီးတစ်နေ့ ကုန်သွားတယ်။ တစ်လပြီး တစ်လ ကုန်သွားတယ်။ တစ်နှစ်ပြီး တစ်နှစ် ကုန်သွားပြန်ပါတယ်။

ရက်တွေ၊ လတွေ၊ နှစ်တွေ ကုန်လို့ အိုမင်းလာတာနဲ့အမျှ ခန္ဓာရဲ့ တန်ဖိုးကလည်း ကျကျလာလိုက်တာ အိုမင်းမစွမ်းကို ဖြစ်လာကြပြီ။ ဖြစ်လာကြတော့မယ်။ စွမ်းဆောင်နိုင်မှုတွေ ကိုယ်စွမ်း ဉာဏ်စွမ်းအားအစွမ်းတွေ လျော့နည်းလာလို့ ဘာမှ မစွမ်းနိုင်ကြတော့ဘူး။

တန်ဖိုးကျဆင်းလာပြီဖြစ်တဲ့ ဒီခန္ဓာကနေ ဘာတွေရနိုင်သလဲ။ ဘာတွေယူနိုင်ကြသလဲ။ ကိုယ်လိုချင်တာတွေ အချိန်မီ ယူနိုင်ရင်တော့ ရကြပါလိမ့်မယ်။

ဥစ္စာရှာတဲ့သူက ဥစ္စာရမယ်။ စီးပွားရှာတဲ့သူက စီးပွားဖြစ်မယ်။ ပညာရှာတဲ့သူက ပညာရမယ်။ ကုသိုလ်ရှာတဲ့သူက ကုသိုလ်တွေ ရကြပါလိမ့်မယ်။

အဲဒါတွေဟာ ခန္ဓာနဲ့ လဲယူနေတာ။ ခန္ဓာနဲ့ ရင်းပြီးတော့ ယူနေရတာပါ။ မယူဘူးဆိုရင်လည်း ခန္ဓာကြီးကတော့ မနေဘူး။ တစ်ရွေ့ရွေ့နဲ့ သေတဲ့ဘက်ဆီကိုသာ သွားနေတာပါ။

ဒီအတိုင်းပဲ နေမယ်။ ဘာမှမလုပ်ဘူး။ ဘာစီးပွား ဘာဥစ္စာမှ မရှာဘူး။ ဘာပညာ ဘာကုသိုလ်မှ မရှာဘူးဆိုရင်လည်း ဒီခန္ဓာကြီးက အချိန်ကုန်တာနဲ့အမျှ အိုလာမှာပါပဲ။ ပျက်စီးသွားမှာပါပဲ။ ရှာနေရင်လည်း ရှာနေရင်းနဲ့ အိုလာတာပါပဲ။ ပျက်စီးနေတာပါပဲ။

တစ်နေ့ကုန်သွားရင် အခုယောဂီများ တရားအားထုတ်တာ (၂)ရက်ရှိသွားပြီ။ နှစ်ရက်

တိုင်တိုင် အားထုတ်ပြီးခဲ့ကြပြီ။ ဘာတွေ ဘယ်လောက် သိသွားသလဲ။ တရားသဘောတွေ ဘယ်အတိုင်းအတာ လောက် နားလည်သဘောပေါက်သွားကြသလဲ။ ဒါကို စဉ်းစားကြရမယ်။

နှစ်ဆယ့်လေးနာရီပြည့်ရင် တစ်ရက်၊ နှစ်ဆယ့် လေးနာရီပြည့်ရင် တစ်ရက်နှုန်းနဲ့ အချိန်ကတော့ မှန်မှန် ကြီး ကုန်သွားတာပဲ။ တစ်နေ့ပြီးတစ်နေ့ ကုန်သွားပြီ။

ဒီအတိုင်းအတာ ဒီအချိန် ဒီကာလအတွင်းမှာ ငါ တစ်ခုခုတော့ ရမှဖြစ်မယ်။ ကုသိုလ်တရားတွေ အရယူ နိုင်မှ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ကိုယ်ရှာနေတာက ကုသိုလ်ရှာနေ တဲ့အချိန် ကုသိုလ်ရအောင် အလေးအနက်ထားမှ၊ ကုသိုလ်ကောင်းမှုကို လေးလေးနက်နက် လုပ်ပါမှ ကုသိုလ်ရပါလိမ့်မယ်။

တရားအားထုတ်နေတဲ့အချိန်မှာ ဘုန်းကြီးတို့ ပရိသတ်က စီးပွားရေးအကြောင်း စဉ်းစားနေလည်း လက်တွေ့ ထလုပ်လို့ မရပါဘူး။ သားအကြောင်း သမီး အကြောင်း အိုးအကြောင်း အိမ်အကြောင်းတွေ တွေးနေတော့ကော ဘာမှလုပ်လို့ မရပါဘူး။ လူမှုရေး တွေ တွေးနေတော့လည်း ဆောင်ရွက်လို့ မရပါဘူး။

နှစ်ထပ်ရှုံးမခံနဲ့ ကုသိုလ်ရှာချိန်မှာ ကုသိုလ်ရမှ ကိုယ့်အတွက် အမြတ်ကျန်ပါ တယ်။ ကုသိုလ် မရရင် နှစ်ထပ်ရှုံးပါတယ်။ ကုသိုလ် မရလို့ ရှုံးတာကတစ်မျိုး၊ တစ်ခြားတစ်ခြား အရေးကိစ္စ တွေ မလုပ်နိုင်လို့ ရှုံးတာကတစ်မျိုးဆိုတော့ နှစ်ထပ်ရှုံး ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်။

လက်ရှိအချိန်ကာလအတွင်း စီးပွားရေးတွေ ပစ် လာခဲ့တယ်။ လူမှုရေးတွေ ပစ်လာခဲ့တယ်။ ပညာရေး တွေ ထားရစ်ခဲ့တယ်။ ကုသိုလ်ရှာတဲ့အရေးမှာ ကျန်တာ တွေအားလုံး ခဏထားရစ်ပြီး လာခဲ့ကြတာပါ။ ကုသိုလ် လည်း မရ၊ စီးပွားလည်း မရဆိုရင် နှစ်ထပ်ရှုံးတာပါ။ ကုသိုလ်လည်း မရ၊ ပညာလည်း မရဆိုရင် နှစ်ထပ်ရှုံး တာပါ။ တရား မရှုမှတ်ဘဲ ဟိုစဉ်းစား ဒီစဉ်းစားနဲ့ အချိန် ကုန်သွားရင် တစ်နေ့ကုန်သွားရင် အရှုံးပေါ်သွားတာပါ။

တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ရယ်ကာမောကာ ပြောကာဆိုကာနဲ့ တရားအလုပ်ကို ကြိုးစားပမ်းစား အားမထုတ်ရင် အရှုံးပေါ်သွားတာပါ။

ဘဝထဲမှာ အရှုံးမပေါ်ဘဲ အမြတ်ထွက်အောင်

ယူတတ်ဖို့အတွက် သိကြားမင်းက ဥဒယဘဒ္ဒါမင်းသမီး ကို သတိပေးနေတာပါ။ "မင်းသမီး ဒီခန္ဓာကြီးဟာ အချိန်ကာလတွေ ကုန်လွန်သွားတာနဲ့အမျှ အိုလာတယ်။ ပျက်စီးလာတယ်။ နောက်ဆုံးအချိန်မှာ သေဆုံးရဦးမယ်။ မမေ့မလျော့ ကုသိုလ်တရားတွေ ပြုကျင့်ပါ" လို့ သတိ ပေးနေတာပါ။

အမြတ်များများရအောင် တရားရှာ ဘုန်းကြီးတို့ ပရိသတ် ဘဝနိဂုံး ချုပ်ရတာက မရဏ ဆိုတဲ့ သေခြင်းမှာနော်။ သေဆုံး ကွယ်လွန်သွားရင် ဒီခန္ဓာကြီး ဘာသုံးလို့ ရသေးသလဲ။ ဘာမှသုံးလို့ မရတော့ဘူး။ အမှိုက်ဖြစ်သွားပြီ။ မြေမြှုပ် လိုက်ရပြီ။ မီးရှို့ဖျက်ဆီးလိုက်ရပြီ။

ပုပ်သိုးမယ့်ခန္ဓာ၊ ပျက်စီးမယ့်ခန္ဓာ၊ ဖျက်ဆီးပစ်ရ မယ့်ခန္ဓာကြီးပါ။ ခန္ဓာကြီး မပြိုကွဲ မပျက်စီးခင်မှာ အသက်နဲ့ ခန္ဓာ တည်တန့်နေချိန်မှာ ကိုယ့်အတွက် အမြတ်ရှာတတ်ရပါမယ်။ အမြတ်ဆုံးကို ယူတတ်ရပါ မယ်။ လူ့ဘဝရယ်လို့ ရလာတဲ့ အခိုက်အတန့်လေးမှာ အမြတ်ဆုံးကို ရယူမှဖြစ်မယ်လို့ သဘောပေါက်နားလည်

သူတိုင်း တရားရှာကြပါတယ်။ တရားအားထုတ်ကြပါတယ်။

သာသနာကွယ်ပျောက်ပြီး ဘုရားမပွင့်တဲ့အချိန်မှာ ဝိပဿနာတရားကို အားထုတ်ချင်လို့ မရပါဘူး။ ရှုပွားနှလုံးသွင်းဖို့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ဘယ်အချိန်မဆို ရှာနိုင်တဲ့ စီးပွားရေး၊ အချိန်မရွေး ချစ်လို့ရတဲ့ ဇနီးမယား သမီးသား၊ ဘဝတိုင်း လုပ်လာကြတဲ့ လူမှုရေးတွေ ခဏဘေးချိတ်ပြီး တရားရှာမှသာ လူ့ဘဝမှာ အမြတ်များများ ရကြမှာပါ။

အခြေအနေပေးမှ ကျင့်လို့ရ လက်ရှိရထားကြတဲ့ လူ့ဘဝက တရားအားထုတ်ဖို့ အသင့်တော်ဆုံး ဘဝပါ။ အခြေအနေ အပေးဆုံး ဘဝပါ။ တစ်ကယ်လို့သာ တိရစ္ဆာန်ဘဝ ရောက်နေမယ်၊ အသိဉာဏ်နည်းပါးရှာတဲ့ တိရစ္ဆာန်လေး တစ်ကောင် ဖြစ်နေမယ်ဆိုရင် ဒီလို တရားမျိုး အားထုတ်ရကောင်းမှန်းတောင် မသိနိုင်တော့ပါဘူး။

တိရစ္ဆာန်ဆိုတာလည်း သက်ရှိသတ္တဝါပါ။ ဒီကမ္ဘာလောကမှာ ဖြစ်တည်ထင်ရှားရှိနေတဲ့ သတ္တဝါတစ်မျိုး

ပါပဲ။ တိရစ္ဆာန်နဲ့ လူဆိုတာ တူညီချက်ကို ရွေးပြောရရင် သက်ရှိသတ္တဝါချင်း အတူတူပါပဲ။ သက်ရှိချင်း တူပေမယ့် အသိဉာဏ်ချင်းကတော့ မိုးနဲ့မြေလို ကွာခြားပါတယ်။ တိရစ္ဆာန်ဘဝဆိုတာလည်း မရောက်ဘူးလို့ မပြောနိုင်တဲ့ ဘဝမျိုးပါ။ တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင် ဖြစ်နေရတဲ့ ဘဝ အခြေအနေမျိုးမှာ တရားထူး တရားမြတ်တွေနဲ့ ဝေးပါတယ်။ နာကြား ကျင့်ကြံ အားထုတ်နိုင်တဲ့ အခွင့်အရေးလည်း မရပါဘူး။

ငရဲဘဝ ပြိတ္တာဘဝကို ရောက်သွားပြန်ရင်လည်း အတူတူပါပဲ။ ဒုက္ခဆင်းရဲတွေ များလွန်းလို့ ကုသိုလ်ဆိုတာကို စိတ်ကူးထဲထည့်ဖို့ဆိုတာတောင် ခဲယဉ်းပါတယ်။ တရားအားထုတ် ကျင့်ကြံခွင့်တွေ ဆုံးရှုံးပါတယ်။

အခုလို တရားကျင့်နိုင်တဲ့ အခွင့်အရေး၊ တရားရနိုင်တဲ့ အခွင့်အရေးဆိုတာ အဘက်ဘက်က အခြေအနေတွေ ပေးမှဖြစ်တာပါ။ ကိုယ့်ဘဝသက်တာမှာတောင် ကောင်းတဲ့ကုသိုလ်အလုပ် တရားအလုပ်ကို လုပ်ချင်တယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးမျိုးပေါ်ဖို့ ခက်ပါတယ်။ စိတ်ကူးရှိပေမယ့် လက်တွေ့ အကောင်အထည်ဖော်နိုင်ဖို့ ခက်ခဲပါတယ်။

ကိုယ်အားထုတ်နေချိန်မှာ နောက်ပိုင်းအတွက် စိတ်ချလက်ချ ထားခဲ့နိုင်ပါမှ စားဝတ်နေရေးတွေ ပြေလည်ပါမှ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်က စွန့်ခဲ့နိုင် ထားခဲ့နိုင်မှ တရားကျင့်ခွင့် ရတာပါ။

အခွင့်အရေးပေးချိန်မှာ ခန္ဓာကိုယ်ကို မငဲ့ညှာဘဲ မတွယ်တာဘဲ ကျင့်မယ်။ ပင်ပန်းချင် ပင်ပန်းပါစေ။ ဆင်းရဲချင် ဆင်းရဲပါစေ။ ပျက်စီးမယ့်ခန္ဓာနဲ့ တရားနဲ့ လဲယူမယ်။ အိုနေတဲ့ ခန္ဓာနဲ့ တရားနဲ့ လဲယူမယ်။ အရှုံးမခံဘူး။ အမြတ်ယူမယ်လို့ စိတ်ထားပြီး ကျင့်ဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။

တဏှာအလိုကို လိုက်နေရင် တဏှာဆိုတာ လိုချင်မှုပါ။ မဆုံးနိုင်အောင် လိုချင်တတ်ပါတယ်။ လိုချင်မှုတွေနောက်ကိုသာ လိုက်နေမယ်ဆိုရင် ဘယ်တော့မှ ပြီးပြတ်ကုန်ဆုံးမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘယ်လောက် အတိုင်းအတာ ဘယ်ရွေ့ဘယ်မျှ အခြေအနေနဲ့မှ ကျေနပ်နိုင်မှာလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ တဏှာအလိုကို ဖြည့်ရင်း ဖြည့်ရင်းနဲ့ပဲ နေ့တွေ လတွေ နှစ်တွေ ကုန်သွားပါတယ်။ ဘဝတွေ ပြောင်းသွားကြရပါတယ်။

"မင်းသမီး ဇမ္ဗူဒီပါကျွန်းကို အစိုးရသော ဧကရာဇ်မင်းဖြစ်သော်လည်း တဏှာနိုင်ငံသို့ လိုက်သောသူဟာ ရောင့်ရဲအားရမှု မရှိပါဘူး၊ မမေ့မလျော့ ကုသိုလ်တရားကို ကျင့်ပါ"

လို့ သိကြားမင်းက ဆုံးမတာပါ။

လူတွေရဲ့ဆန္ဒက ရလာတဲ့ ဘဝ လိုအပ်ချက်တွေ ပြည့်စုံချင်တယ်။ အတိုင်းအဆမရှိ ကြွယ်ဝချမ်းသာချင်တယ်။ ချမ်းသာတာထက် ပိုချမ်းသာ၊ ပြည့်စုံတာထက် ပိုပြီးပြည့်စုံချင်ပါတယ်။ ဒီအတွက် မရပ်မနား ရှာဖွေလှုပ်ရှားနေကြတာပါ။

လိုချင်မှု တဏှာကို မကန့်သတ် မထိန်းချုပ်နိုင်ရင် ရှာဖွေမှု ဖြည့်ဆည်းမှုတွေဟာ အဆုံးသတ်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ပြီးဆုံးနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ နောက်ဆုံး ပဒေသရာဇ်မင်း စကြဝတေးမင်းဖြစ်ရင်တောင်မှ ရလိုမှုက ရှိနေဦးမှာပါ။ စီးပွားဥစ္စာ ဆိုတာက ရလေ လိုချင်လေပါပဲ။ ရှိလေ ပိုပြီး ရှိချင်လေပါပဲ။

တဏှာနယ်ပယ်ကို မကန့်သတ်နိုင်တဲ့အတွက် ဘဝသံသရာတွေ ရှည်ချင်တိုင်း ရှည်ခဲ့ပါပြီ။ ဘဝခန္ဓာတွေ ရချင်တိုင်း ရခဲ့ပြီးပါပြီ။ ဘဝတိုင်း ဘဝတိုင်းမှာလည်း အိုနာသေဒုက္ခတွေနဲ့ ဒုက္ခမျိုးစုံ တွေ့ကြုံခံစားကြရပါတယ်။ ဒါကြောင့် တဏှာနယ်မြေကို ကန့်သတ်ပေးမယ့် တရား၊ ဘဝခန္ဓာတွေကို အဆုံးသတ်စေမယ့် တရား၊ ဒုက္ခမျိုးစုံကို ချုပ်ဆုံးစေမယ့်တရားကို ရှာဖွေအားထုတ်ကြရတာပါ။ သိကြားမင်းကလည်း ဥဒယဘဒ္ဒါမင်းသမီးကို မမေ့မလျော့ တရားကျင့်ဖို့ သွန်သင်နေတာပါ။

စွန့်သွားကြရမယ်

မိဘနဲ့သားသမီး၊ ဇနီးနဲ့ခင်ပွန်းတို့ဟာ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အပြန်အလှန် ချစ်ခင်နေကြတဲ့သူတွေပါ။ တစ်ယောက်အကျိုး တစ်ယောက် ဆောင်ရွက်ဖြည့်ဆည်းလို့ နှစ်သက်ကြည်ဖြူနေကြတဲ့သူတွေပါ။ မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံချင်အောင် ချစ်ခင်ကြပေမယ့် တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ကွဲကွာကြရမှာပါပဲ။ အချင်းချင်း စွန့်ခွာသွားကြရမှာပါပဲ။

ဘယ်လောက်ချစ်တယ် ပြောပြော၊ ဘယ်လို အတူနေချင်တယ် ဆိုဆို သူက မစွန့်ရင် ကိုယ်ကစွန့်၊ ကိုယ်က မစွန့်ရင် သူကစွန့်လို့ စွန့်ခွာကြရပါမယ်။ စွန့်ပစ်ကြရပါမယ်။

စွန့်သွားကြရမယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ခန္ဓာကြီးက ဖော်ပြနေပါတယ်။ တရွေ့ရွေ့ ပြောင်းလဲမှုတွေနဲ့ မမြဲဘူးဆိုတဲ့အကြောင်း ဖော်ပြနေပါတယ်။

လုလင်ပျိုအသွင်နဲ့လာတဲ့ သိကြားမင်းဟာ ပထမနေ့မှာ ရွှေခွက်၊ ဒုတိယနေ့မှာ ငွေခွက်၊ တတိယနေ့မှာ ကြေးခွက် ယူလာပြတာဟာ မမြဲတဲ့သဘော ပြောင်းလဲတဲ့သဘောကို မြင်သာအောင် ဖော်ပြနေတာလည်း ဖြစ်ပါတယ်။

စက္ကန့် မိနစ် နာရီတွေ ပြောင်းလဲနေတာနဲ့အမျှ ခန္ဓာကြီးလည်း ပြောင်းလဲသွားတာ အမှန်ပါပဲ။ တစ်နေ့ ကုန်သွားရင် ဘယ်လောက် ပြောင်းလဲသွားပြီလဲဆိုတာ ဘုန်းကြီးတို့ ပရိသတ် တွက်ချက်ခန့်မှန်းကြည့်ကြပါ။

ခန္ဓာဖြစ်စဉ်တွေ့မြင်လျှင် မကြာလှတဲ့ မိနစ်ပိုင်း နာရီပိုင်းအတွင်းမှာ တောင် အမျိုးမျိုး အဖုံဖုံ ဖြစ်ပျက် ပြောင်းလဲနေတဲ့ ခန္ဓာပါ။

ခုပူ ခုအေး ခုကောင်း ခုညောင်းနဲ့ အမြဲမပြတ် နှိပ်စက်နေတဲ့ ခန္ဓာပါ။ နတ်သားက တစ်နေ့ရွေ့ တစ်နေ့ ငွေ့ဆိုတော့ အပြောင်းအလဲမြန်တဲ့ နတ်သားလို့ ထင်ကြလိမ့်မယ်နော်။ တကယ် အပြောင်းအလဲတွေ မြန်လွန်းတာက ရုပ်ခန္ဓာ နာမ်ခန္ဓာတွေပါ။

မမြဲတဲ့သဘောကို ပြနေတယ်။ ဖြစ်ခြင်း၊ ပျက်ခြင်းတွေနဲ့ နှိပ်စက်နေလို့ ဆင်းရဲတဲ့သဘောကို ပြနေတယ်။ ကိုယ်မကြံချင် မခံစားချင်တဲ့ အခြေအနေတွေ၊ မရှောင်လွှဲနိုင်အောင် ဖန်တီးတတ်တယ်။ ကိုယ့်အကြိုက်မဟုတ်၊ ကိုယ့်အလိုမလိုက်တာတွေကို ပြနေတယ်။

ခန္ဓာရဲ့ဖြစ်စဉ်ကို ကျကျနန သိမြင်ပြီး နားလည်သွားရင် အခြေခံဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ကနေ အလယ်တန်း

အဆင့်ကို ရောက်သွားပါလိမ့်မယ်။ အသိဉာဏ် အဆင့်အတန်းတွေ တိုးတက်သွားပါလိမ့်မယ်။

ခန္ဓာထဲမှာ ရှိနေတဲ့ ရုပ်နာမ်ဓမ္မတို့ရဲ့ မမြဲ ဆင်းရဲ အစိုးမရတာတွေကို ဆင်ခြင်သုံးသပ်ပြီးတော့ ဒါဟာ ဆင်းရဲခြင်း အမှန်တရားတွေပါလား၊ ဆင်းရဲဒုက္ခတွေ ဖြစ်လာတာဟာ တဏှာလောဘ၊ သမုဒယတွေနဲ့ တပ်မက်နေလို့ ချစ်ချင်တွယ်တာနေလို့ပဲ၊ တဏှာ သမုဒယတွေကို ပယ်နိုင်မှ ချမ်းသာမယ်၊ ချမ်းသာခြင်း အစစ်အမှန်ကို ရဖို့အတွက် ဒုက္ခချုပ်ကြောင်းကျင့်စဉ်ကို ကျင့်မှ ဖြစ်မယ်၊ ဝိပဿနာတရားတွေ ရှုပွားမှဖြစ်မယ်လို့ သစ္စာလေးပါး အမှန်တရားကို သိမြင်နားလည်လာရင်တော့ အထက်တန်းအဆင့်ကို ပေါက်ရောက်သွားပါပြီ။

ခန္ဓာဟာ သူများရဲ့အစာ ဘုန်းကြီးတို့ ပရိသတ် ခြင်ကိုက်ခံရတယ်၊ ပရွက်ဆိတ် အကိုက်ခံရတယ်လို့ ညည်းညူမနေကြပါနဲ့။

ခန္ဓာဟာ သူများရဲ့အစာပါ။ "ကာယော - ကိုယ်ခန္ဓာကြီးသည်၊ ပရဘောဇနံ - ကျီးရဲ စွန်ရဲ ကျားရဲ သစ်ရဲ ဘီလူး ရက္ခိုသ် အစရှိသော တစ်ပါးသော သတ္တဝါတို့၏ အစာအာဟာရတည်း" လို့ ဥဒယဘဒ္ဒါမင်းသမီးကို သိကြားမင်းက ပြောခဲ့ပါတယ်။

ဟုတ်ပါတယ်။ ကြက် ငှက် သားငါးတွေကို လူတွေက စားသောက်ကြပါတယ်။ အစာအာဟာရ အဖြစ် စားသုံးကြပါတယ်။ ကိုယ့်အစာဟာ သူများရဲ့ ခန္ဓာ ဖြစ်နေပါတယ်။ အတူတူပါပဲ။ မှက် ခြင် ယင် သန်း ကြမ်းပိုး စတာတွေက လူ့ခန္ဓာ လူ့သွေးသားကို စားသောက်ကြပါတယ်။ လူ့ခန္ဓာဟာ သူတို့အတွက် အစာအာဟာရပါ။ သူတို့ရဲ့ စားသောက်ဖွယ်ရာ အစာပါ။

သေသွားပြန်တော့လည်း ပုပ်သိုးသွားတဲ့ ခန္ဓာကို ပိုးမွှားတိရစ္ဆာန်တွေက စားသောက်ကြပြန်ပါတယ်။ အစားခံကြရပါတယ်။ ခန္ဓာရှိလို့ အစားခံရတာပါ။

ခန္ဓာကြီးအတွက်ပဲ ဂရုစိုက်နေပြီး ကိုယ့်အတွက် ကုသိုလ်တရား မရှာရင် သူများအစာအတွက် ပြင်ပေး

နေတာနဲ့ အတူတူပါ။ သူများအစာကို လုအောင် ပအောင် ကိုယ်တိုင် ပြင်ပေးနေရတာနဲ့ အတူတူပါပဲ။ ဒီခန္ဓာကို ခုံမင်နှစ်သက် ပြင်ဆင်နေကြပေမယ့် နောက်ဆုံးအချိန် မြေကြီးထဲရောက် မြေဩဇာဖြစ်ရမယ့် ခန္ဓာကြီးပါ။ ဒါကြောင့် ရှေးပညာရှိများက "ခန္ဓာမွေး မြေကျွေးဖို့" လို့ ပြောခဲ့ကြတာပါ။ မြေစာ မဖြစ်ခင်မှာ ခန္ဓာထဲက တရားကို တွေ့အောင်ရှာကြရပါမယ်။ ခန္ဓာက ပြတဲ့တရားကို မြင်အောင် ကြည့်ကြရပါမယ်။ သူများအစာ မဖြစ်ခင်မှာ တရားရှာဖို့ မင်းသမီးကို ပြောဆိုဆုံးမနေတာ ဖြစ်ပါတယ်။

တရားသာကျင့်တော့မယ် ဘုရားအလောင်းတော် ဖြစ်တဲ့ သိကြားမင်းဟာ ဥဒယဘဒ္ဒါမင်းသမီးကို နားလည်သဘောပေါက်အောင် သွန်သင်ညွှန်ပြနိုင်သူ ဖြစ်ပါတယ်။ သိကြားမင်းရဲ့ စကားတိုင်းဟာ မင်းသမီးရဲ့စိတ်ထဲ အသည်းထဲ အသိဉာဏ်ထဲ ရောက်အောင် ထွင်းဖောက်သွားပုံ ရပါတယ်။ မင်းသမီးဟာ ကြည်ညိုလေးစားစွာနဲ့ ပြန်လည်ပြောဆိုပါတယ်။

"သတ္တဝါတို့ရဲ့ သက်တမ်းဟာ တိုတောင်းနည်းပါး လှပါတယ်။ အသက်ရှင်စဉ် ဆင်းရဲဒုက္ခတွေက လည်း အဆမတန်အောင် များပြားလှပါတယ် ဆိုတဲ့ သင်နတ်သားရဲ့ ပြောစကားကို နားလည် လက်ခံပါတယ်။ ကောင်းသောစကားလို့လည်း မှတ်ယူပါတယ် အသင်နတ်သား။

လက်ရှိခံစားနေတဲ့ မင်းစည်းစိမ် မင်းချမ်းသာ တွေကို ပယ်စွန့်ပြီး အမြန်ဆုံး တရားကျင့်ပါတော့ မယ်။ ခန္ဓာမပြိုကွဲခင် တရားမြင်အောင် ကြိုးစား အားထုတ်ပါတော့မယ်"

လို့ ကတိပြုပြီး တိုင်းပြည်ကို လွှဲအပ်ကာ ရသေ့ရဟန်း ပြုလုပ်လို့ အားထုတ်ပါတော့တယ်။ အသက်ထက်ဆုံး ကုသိုလ်တွေပြု တရားတွေ ကျင့်ကြံအားထုတ်ပြီး သေဆုံးကွယ်လွန်တော့ တာဝတိံသာနတ်ပြည်ကို နတ်သမီးအဖြစ် ရောက်သွားခဲ့ပါတယ်။

ဘုန်းကြီးတို့ ပရိသတ်ရေ ဥဒယဘဒ္ဒမင်းဟာ နောင်အခါမှာ သစ္စာလေးပါး တရားတွေကို သိမြင်တဲ့ ဘုန်းကြီးတို့ရဲ့ ဘုရားရှင် ဖြစ်တော်မူပါတယ်။ မင်းသမီး

ကတော့ ယသောဓရာ မင်းသမီးပါ။ ရာဟုလာရဲ့ မယ်တော်ပါ။

အတုယူကျင့်ဖို့လို ရှေးသူတော်ကောင်းတွေဟာ ကောင်းမှုတွေကို မမေ့မလျော့ ပြုလို့ ကောင်းကျိုးခံစားကြရပါတယ်။ ရလာတဲ့ ကောင်းကျိုးချမ်းသာ စည်းစိမ်တွေနဲ့ ယစ်မူးမေ့လျော့ မနေကြဘဲ တစ်ဆင့်ထက်တစ်ဆင့် တိုးတက်မြင့်မား အောင် တရားဓမ္မ ရှာဖွေကြပါတယ်။ ဒါဟာ သူတော် ကောင်းလမ်းစဉ် သူတော်ကောင်းတွေ လျှောက်လှမ်း ကြတဲ့လမ်းကြောင်း ဖြစ်ပါတယ်။

ဘုန်းကြီးတို့ ပရိသတ်ကလည်း သူတော်ကောင်း လမ်းစဉ်ကို အတုလိုက်ပြီး ကျင့်ရမှာပါ။ ဘုရား ရဟန္တာ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အရှင်မြတ်တွေ လျှောက်လှမ်းသွားတဲ့ လမ်းကြောင်းအတိုင်း နိဗ္ဗာန်ကို သွားကြရမှာပါ။

တစ်နေ့တာဆိုတဲ့ အချိန်ကို တန်ဖိုးရှိရှိ အသုံးချ ပြပြီးတော့ တန်ဖိုးရှိတဲ့ တရားဓမ္မတွေ ရယူကြရမှာပါ။ တစ်နေ့ကုန်သွားရင် တစ်နေ့တော့ ကုန်သွားပြန်ပြီ။ ငါ ဘာတွေ ရလိုက်သလဲ။ ကုသိုလ်တွေလား၊ အကုသိုလ်

တွေလားလို့ စီစစ်ဖို့ လိုပါတယ်။ တရားတွေကျင့်ပြီး တစ်နေ့ကုန်သွားတာလား၊ မတရားတွေကျင့်ပြီး တစ်နေ့ ကုန်သွားတာလားလို့ တွက်ချက်ကြည့်ဖို့ လိုပါတယ်။

အချိန်နဲ့အမျှ တရားဓမ္မတွေ အရယူနိုင်ကြ၊ တန်ဖိုး ရှိတာတွေ ရယူနိုင်ကြသဖြင့် အထက်တန်းအဆင့် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များအဖြစ်ကို ရောက်ရှိကာ ဒုက္ခငြိမ်းရာ နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုနိုင်ကြပါစေလို့ ဆုတောင်းပြီး တရားနိဂုံးချုပ်ကြပါစို့ . . . ။

ဓမ္မဒူတ ဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

ဓမ္မဒူတဇောတိက သာသနာ့ရိပ်သာ

ဆယ်မိုင်ကုန်း၊ ပဲခူးမြို့။

zkef - 09-5104669? 09-865 1044

1369 ckESf0gacgif v qkwf(10)&uf

aus;Zl;pum;

bpmtykwfpfrmap&ef

tobuFwdcGiftGmrluf;a&;ul;ay;aom

rcifcifjkESf-pmay&wem? &efukef;jUJ(eG)wmrl

½dkufESdyf;ay;aom

rykwfnufvbf(yc)rdkwfrm;

txl;aus;Zl;wifESdonf

---

a'guwfwm t&SifynodA &

ဆရာတော်၏ တရားစာအုပ်၊ တရားတော်များ
ရရှိနိုင်သော နေရာများ

---

(၁) ဓမ္မဒူတဇောတိက သာသနာ့ရိပ်သာ
ဆယ်မိုင်ကုန်း၊ ဟံသာဝတီဂေါက်ကွင်းအနီး၊ ပဲခူးမြို့။
၀၉ ၈၆၅ ၁၀၉၉၊ ၀၉ ၅၁၀ ၄၆၆၉

(၂) ကိုကျော်နိုင် (ရွှေအိုး-ချက်နိုဆီ)
(၅၁၁)၊ ပြည်တော်သာ(၄)လမ်း၊ ရုံးကြီးရပ်ကွက်၊ ပဲခူးမြို့။
၀၉ ၅၃၀ ၁၅၃၇

(၃) ကိုသိမ်းစိုး (သီဟရတနာ-စာပေ)
(၁၀၀-ဒီ)၊ အင်းလျားလမ်း၊ ကမာရွတ်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
၀၁ ၅၀၂၆၇၃

(၆) နှင်း-စာပေရတနာ
(၁၅၄)၊ မြေညီထပ်(ဘယ်)၊ စမ်းချောင်းလမ်း၊ မြေနီကုန်း၊ ရန်ကုန်မြို့။
၀၉ ၅၀၄ ၅၃၂၂

ဆရာတော် ဓမ္မဒူတဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ၏

ရေးသားထုတ်ဝေပြီးစာအုပ်များ

၁။	တရားနှင့်နေပါ	၃–ကြိမ်
၂။	တရားမရခြင်းအကြောင်းရင်း	၃–ကြိမ်
၃။	အပါယ်တံခါးပိတ်ထားကြစို့	၅–ကြိမ်
၄။	လမ်းညွှန်တရားဆောင်ပုဒ်များ	၅–ကြိမ်
၅။	မငိုကြသောမိသားစု	၅–ကြိမ်
၆။	လိုရင်းတိုရှင်းဝိပဿနာ	၅–ကြိမ်
၇။	တရားဘယ်လိုကျင့်ရမလဲ	၅–ကြိမ်
၈။	How to Practise Meditation	၅–ကြိမ်
၉။	လိုအင်ဆန္ဒတွေပြည့်ပါစေ	၅–ကြိမ်
၁၀။	ဘာသာမဲ့သူလေး	၅–ကြိမ်
၁၁။	သေဘေးဆင်ခြင်ကြိုတင်ကာပြင်	၅–ကြိမ်
၁၂။	တရားချစ်တဲ့သူ	၅–ကြိမ်
၁၃။	တစ်နေ့ကုန်သွားရင်	၅–ကြိမ်
၁၄။	တရားကျင့်သူနဲ့မကျင့်သူ	၅–ကြိမ်
၁၅။	နမောတဿဘုရားရှိခိုး(အိတ်ဆောင်)	၅–ကြိမ်
၁၆။	ဘဝစစ်တမ်း	၅–ကြိမ်
၁၇။	ပေါင်းစုတူယှဉ်နိဗ္ဗာန်ဝင်	၅–ကြိမ်
၁၈။	ပေးဆပ်ရမယ့် အကြွေး	၅–ကြိမ်
၁၉။	တရားဘာကြောင့် ကျင့်ရတာလဲ	၅–ကြိမ်
၂၀။	တရားကျင့်ဖို့ ကောင်းတဲ့အချိန်	၅–ကြိမ်
၂၁။	တရားရနိုင် မရနိုင်	၅–ကြိမ်
၂၂။	တရားကျောင်းက ခေါင်းလောင်းသံ	၅–ကြိမ်